

12th HA National Forum Proceedings

A20

ศิลปะ ความงาม และการจัดการอย่างมีความสุข

16 มีนาคม 2554 เวลา 10.30 – 12.00 น.

ห้อง Grand Diamond Ballroom

ศูนย์การประชุมอิมแพ็ค เมืองทองธานี

อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์
วัดร่องขุน จ.เชียงราย

การอ้างอิง

เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ “ศิลปะ ความงาม และการจัดการอย่างมีความสุข” 12th HA National Forum Proceedings: ความงามในความหลากหลาย. สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน), www.ha.or.th, 2554.

บทคัดย่อ

คำบรรยายของช่างเขียนรูปที่กระแทกกระทั้นเข้าไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ แต่เป็นการชี้ทางลัดที่จะปลดปล่อยตัวตนของมนุษย์เพื่อให้เข้าถึงความสุขได้ เป็นแนวทางการปฏิบัติที่ทุกคนซึ่งต้องการพ้นทุกข์ ต้องการปฏิบัติธรรม ควรใส่ใจฝึกฝนก่อนที่จะไปทำเรื่องที่ดูเข้าใจยาก มีความยุ่งยากในเรื่องพิธีกรรมและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะหมอและพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยเป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุดในโลก

ผู้ที่ปรารถนาความสุขที่แท้จริง จะไม่มีความทุกข์ จะบรรลุธรรมคือเข้าใจธรรมชาติทุกอย่างรวมถึงธรรมชาติของมนุษย์ รายละเอียดของมนุษย์แต่ละคน เข้าใจตัวเอง คนรอบตัว และสรรพสิ่งรอบข้างอย่างละเอียดโดยใช้สุนทรียภาพแห่งความมีศิลปะ ไม่เอาตัวเองเป็นมาตรฐานในการไปกระทบผู้อื่น ทำได้ดังนี้คนที่อยู่รอบข้างจะอยู่ด้วยใจกลมหายใจสุดท้าย

มนุษย์ที่ฉลาดต้องนิ่งเฉย ไม่หวั่นไหว ไม่รู้สึก ฟังได้ทุกอย่างในโลกนี้ ทนพฤติกรรมของทุกคนได้ มนุษย์โง่ๆ มนุษย์ควายๆ ชอบเอาใจไปวางไว้กับผู้อื่น ยึดมั่นถือมั่นในตัวตนและวิถีชีวิตของตัวเอง สิ่งที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์คือต้องทำทุกอย่างเป็นไปตามสภาพแวดล้อม เราเป็นมัน มันเป็นเรา

ตัวอย่างการฝึกฝนตนเองเพื่อเข้าถึงหลักของความเป็นกลางที่สุด ไม่แยกความดีความชั่ว ถึงขั้นจับขึ้นมาบีบเล่น ทำลายความเป็นตัวตนของตนเองจนกระทั่งรู้สึกว่าจะไม่มีความสกปรก ไม่มีความสะอาด เป็นเรื่องสมมติขึ้นมาเอง

มนุษย์จะสุขหรือทุกข์อยู่ที่ตัวเอง อยู่ที่การบริหารจัดการชีวิตของตัวเอง เมื่อเข้าใจตัวเองอย่างละเอียดมากที่สุดจึงจะทำให้เข้าใจผู้อื่นอย่างละเอียดมากที่สุด มนุษย์ทุกคนต้องไม่เป็นศัตรูกันถึงผู้อื่นจะไม่ชอบเรา แต่เราไม่สนใจ เราจะให้ความรัก ให้อภัย

ผู้ที่มีทุกข์อยู่ในใจจะไม่ประสบความสำเร็จ ไม่มีแรงที่จะมุ่งมั่นะ หยุดอยู่กับที่ เสร้าหมอง ผู้ที่ฝึกตัวเองอย่างดีเยี่ยมจึงประสบความสำเร็จ เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ความเมตตาแก่ผู้ต่ำต้อยกว่าตัวเอง เคารพต่อผู้มีความรู้ หากต้องการอยู่อย่างสงบ ร่มเย็น จงฝึกที่จะไม่นินทาผู้อื่น ไม่รับฟังและยุติคานินทาอันเลวร้ายจากปากของเพื่อน

มนุษย์แก่นั่นคือมนุษย์ที่ไม่ตามใจใคร คิดนอกกรอบ กล้าพูด กล้าหาญ กล้าเสนอแนะ สังคมไทยบีบคั้นคนเก่ง ทำให้บุคลากรที่มีค่าเหล่านั้นสูญหาย หนีหาย ไม่มีโอกาส ประเทศชาติจึงขาดมนุษย์ที่สร้างสรรค์ บ้านเมืองเติบโตช้า ไม่ให้โอกาสแก่คนใหม่

การบริหารคนที่ได้ผล ไม่มีใครเก่งแล้วแยกลง คือการทำความเข้าใจแต่ละคนอย่างละเอียด ให้ความเมตตา ความเสมอภาค รักคนล่างล่าง คนสวน คนเก็บขยะเท่ากับผู้จัดการ สอนธรรมะหรือวิธีการให้มีความสุขในการประชุมทุกเดือน ให้โอกาสแก่คนที่ไร้โอกาส เปลี่ยนจากคนขี้มาเป็นคนที่อยู่กันอย่างอบอุ่น อำนาจและเงินไม่อาจทำให้มนุษย์เปลี่ยนแปลงได้ ต้องใช้ใจและศรัทธาในการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้จะต้องเรียนรู้ตัวเองให้มากที่สุดก่อน ใช้ศิลปะในการบริหารจัดการตัวเองก่อน

การบริหารจัดการตัวเองทำได้โดยการมองความระยำหรือความชั่วในใจของตัวเอง (ความขี้...ต่างๆ) และต้องแก้ทั้งหมดของเราให้ได้ ฝึกเอาชนะใจตัวเองด้วยการตัดของชอบของที่รักออกไปให้มากที่สุด จึงจะนำเข้าสู่สภาวะธรรมแห่งความว่าง ฝึกการเป็นผู้ให้ ไม่เบียดเบียน สะสางปัญหาจิตใจให้หมดทุกเรื่อง กลางคืนเข้าสมาธินั่งหลับตาแล้ววิเคราะห์การกระทบทุกอย่างที่เกิดขึ้น การหลับตาคือการฆ่ากิเลสในใจของตัวเอง วิเคราะห์สันดานของตัวเอง วางตัวตน ไม่มีตัวกูของกู

สุดท้ายแล้วความสุขก็คือ ตัวเรา ไม่ใช่ผู้อื่น ทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา ถ้าใจของเรานั้นปราบตันหาในใจของเราเรียบร้อย เข้าใจตัวเราเองเรียบร้อย

แนะนำวิทยากร

นพ.ชเนนทร์ วนาภีรักษ์ (พิธีกร)

สวัสดีครับ จากนั้นไปผมจะใช้ภาษากำเมืองเพื่อแนะนำวิทยากรของเฮาขึ้นแท่น ขึ้นเวทีนะ ครับ ขอเสียงปรบมือเพื่อจะเข้าสู่ session ก่อนนะครับ

คนที่ฟังบู้เฮื่องหือถามคนข้างๆ ถ้าถามคนข้าง ๆ ยังบู้เฮื่อง ก็ถามคนถัดๆ ไป มันต้องมี คนเมืองอยู่พ่องนะครับเนอะ

Session ถัดไปประมาณชั่วโมงกึ่งนะครับ ป้มเป็นคนแป้ (แพร์) ครับ แต่ว่าไปยะก่านที่เจียง ใหม่เมิน ลืมๆ จังหวัดตัวเก่านะครับเน้อ แล้วก็สำเนียงก็จะเป็นประมาณเจียงใหม่ เพราะฉะนั้น เดี่ยวเฮาจะแปลสภาพเป็นเจียงฮายด้วยนะครับ น้ออาจารย์น้อ วิทยากรที่จะมาเล่าให้เฮาฟังใน หัวข้อถัดไปเนี่ยนะครับ อาจารย์เป็นคนสบายมาก แล้วก็จะมีแต่เสียงเหิด เสียงเหิดแปลว่าเสียงไค่หัว ดังๆ (เสียงหัวเราะ) เอาไว้สู้กับอาจารย์ออฟในวันพรุ่ง ตอนเช้าแปดโมงนะครับน้อ

หัวข้อที่จะเล่าให้เฮาฟังมันก็มีรากฐานของการพูดเล็กน้อย โดยลักษณะการทำงานมีคนบอก ว่า คนก็คือคนนะครับ มันจะต้องเริ่มต้นจากการมีความฮัก ถ้าฮักปั๊บเฮาจะศรัทธา ถ้าเฮาศรัทธาปั๊บ ..มันก็จะมีความเชื่อบางอย่างเกิดขึ้นนี้ ก็จะส่งผลให้เฮาทำงานคุณภาพ ได้อย่างมีความสุข

วิทยากรที่จะมาสร้างความสุขหือกับเฮาในชั่วโมงกึ่งต่อจากนี้ไปนะครับ ก็เป็นคนที่ไม่ห้ามบอก ว่าเป็นศิลปินโดย ต้องบอกว่าเป็นช่างเขียนรูปนะครับ แล้วบอกเสมอว่าเวลาที่ไปแอ่วที่วัดที่เจียงฮาย ห้ามใช้คำว่าวัดร่องขุน เพราะเป็นชื่อว่าวัดร่องขุนนะครับ บิไซขุนนะครับ นี่คือนี่ที่ชัดเจนนะครับ เน้อ เพราะฉะนั้นสิ่งที่นำเสนอโดย อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ของเฮาเนี่ยก็จะเป็นหัวข้อเรื่อง ศิลปะ ความงาม และการจัดการอย่างมีความสุข ขอเสียงปรบมือดังๆ ต้อนรับ อาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ได้เลยครับ

ศิลปะ ความงาม และการจัดการอย่างมีความสุข

เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

หมอ พยาบาลเป็นบุคคลสำคัญ

ครับ ขอบคุณครับ มาที่นี้รู้สึกสงสารพวกคนป่วยที่โรงพยาบาล แม่เจ้าประคุณทูนหัว กูจะไม่ป่วยระยะนี้เด็ดขาด ภายในวันสองวันนี้จะไม่ป่วยเด็ดขาด เพราะว่ามาอยู่ที่นี่หมดเลย ขอขอบคุณนะครับ พิศกร เป็นหมออยู่ที่ไหนครับ เชียงฮายกะ เชียงใหม่ อ้อ หมอหล่อเชียงใหม่ หมอหล่อเหียโตย (โห๊ะ ๆ ๆ) นะครับ

วันนี้ถือว่ามาพบญาติมิตรแล้วกัน ทุกคนไม่ค่อยพลาดหรือครับในการที่เจอพยาบาล ทุกชีวิตไม่มีใครพลาดแม้กระทั่งตัวเอง จำความได้ว่าเป็นความน่ากลัวที่สุดของผมที่สุดในการที่เจอพยาบาล ฮะ ๆ ๆ ๆ ๆ โห้โห...แม่เจ้าประคุณทูนหัว จำจนเดี๋ยวนี้ เป็นภาพแห่งความน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง

โห้โห...วันนั้นผมไปบรรยายอยู่ที่ศูนย์ประชุมสิริกิติ์ บรรยายไปด้วยความทุกข์ทรมาน แต่ว่าในวิสัยของคนชอบพูด ก็จึงอดทนแล้วก็พูด สนุกสนาน เฮฮา มัน โลกแตก แต่ผู้ฟังหาไม่รู้ว่ามีผมกำลังจุกตุดอยู่ คือโคตรจุกตุดเลย คือผมไม่ได้ขึ้นมา 4 วัน วันนั้นเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด ผมเป็นคนที่ยียาก แล้วก็ไม่ค่อยดูแลตัวเอง เพราะว่าทำงานมาก จุกตุด โห้โห...ก่อนจะเข้าห้องประชุมบรรยายก็พยายามขึ้นมาทีแล้ว มันก็เบ่งไม่ออก มันเหมือนจุกอยู่ทีตูด ผมจึงทนบรรยายไปสองชั่วโมงเต็ม บรรยายเสร็จมันไม่ไหวแล้ว มันเหมือนอะไรคาตุดอยู่ เข้าห้องน้ำครับ เบ่งไม่ออก เอานิ้วแคะ ก็แล้วอะไรก็แล้ว โห้โห...แม่เจ้าประคุณทูนหัว มันติดอยู่ในตูด ท่านพยาบาลคงรู้ว่ามันทุกข์แสนสาหัส ผมออกจากนั้น ไปเลยมอเตอร์ไซด์ บำรุงราษฎร์

“ไปไถ่ห้องมึงซึ่งไป กูจะตายท่าอยู่แล้ว ชักไม่ออก ไถ่ห้องเร่งหน่อย กูจะตายแล้ว” มอเตอร์ไซด์ซึ่งไปเลยครับ ไป รพ.บำรุงราษฎร์ หมอเจอหน้าผม รู้จัก

หมอ “อาจารย์ใจเย็นๆ”

เฉลิมชัย “มันเย็นไม่ได้แล้วหมอ มันจะตายท่าอยู่แล้วหมอ โห้โห...หมอ ผมอึดอัดไปหมดแล้ว หมอ เหมือนจะตายแล้ว หมอรีบหน่อย รีบหน่อย”

หมอ “ไม่เป็นไร อาจารย์เชิญห้องนี้เลย”

ไปที่ห้องปั๊ปรูดมานเรียบร้อย “อาจารย์นอนคว่ำด้วย” คว่ำปั๊ปรีบร้อย สักพักเดียวเท่านั้นแหละ แม่เจ้าประคุณทูนหัว เหตุการณ์อันไม่น่าคาดฝันเกิดขึ้นกับผม เปิดม่านรูดซิบ ผมแก้ผ้าเอาไว้เรียบร้อยแล้ว นอนโค้งโค้งเอาผ้าห่มตูดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เพราะหมอบอกผมให้นอนคว่ำแล้วเอาผ้าเช็ดตัวพันตูดผมไว้ พอรูดมานซิบบบ ผมหันไปด้วยความตกใจ สวยเหลือเกินพยาบาล สวยมาก สวยมาก เปิดออกมา อึยย...หนูสวยเหลือเกิน ตกใจ

เฉลิมชัย “หนู หนูเป็นคนทำใช่ไหม”

พยาบาล “อ้อ ใช่คะ อาจารย์ สวัสดิ์สินะคะ อาจารย์ เดี่ยว ๆ อาจารย์”

เฉลิมชัย “โอ้ยย ไม่ได้ หนู หนู ขอร้อง หนูออกไปก่อน ไปหาผู้ชายมา รีบไปหาผู้ชายมาเดี๋ยวนี้”

พยาบาล “โอ้ อาจารย์ไม่เป็นไรหรอกคะ เป็นเรื่องธรรมดา เดี่ยวอาจารย์ทนแล้วอาจารย์ลำบากนะคะ เาน่า อาจารย์อื่น ๆ ไว้ก่อน มา มา”

ผมลุกขึ้นนั่ง เอาอะไรมาสวม ลุกขึ้นนั่งเลย “หนู ไม่เอา...เด็ดขาด หนูไม่เอา ขอผู้ชาย ขอผู้ชาย”

พยาบาล “อ้าว ทำไมละคะ อาจารย์”

เฉลิมชัย “หนูสวยเกินไปที่จับขี้ของอาจารย์ หนูไป หนูไป เสียตายมือ หนูไป หนูไป เดี่ยวนี้ไปเรียกผู้ชายมา”

แม่เจ้าประคุณทูนหัว หมอกก็เข้ามาใหม่

หมอ “นี่อาจารย์ อย่าไปอายเลย อาจารย์ โอ้โห...เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องธรรมดา”

เฉลิมชัย “เอาเถอะครับหมอ ผมยังพอทนที่จะอายได้ หมอน่า ไปเอาผู้ชายมา ทน ทน ตอนนี้อายแล้ว ไม่เอา ไปเอามา อันไ้ได้ พออันไ้ได้ ”

หมอกก็เห็นว่าผมทำอย่างไรก็ไม่เอาแน่นอน แหม..มันเป็นสภาพที่แบบ อ้อหือ แหม...ถ้าไม่สวยหน่อยก็พอจะโอเค พอทน แหม...พอทน บอกหนู ไม่เอา หนูสวยเกินไป หนูไป หนูไปที่อื่น ไม่เอา แหม โอ้...นี่นะผมว่า ผู้ชายนี่นะ บางคนอายพยาบาล ทำเล่นไป อายนะ

สมัยก่อนตอนผมหนุ่มๆ สมัยหนุ่มๆ ผมเป็นคนที่ชอบเที่ยวเหมือนผู้ชายทั่วไป สมัยก่อนหนองโนมีเยอะ เวลาเราเที่ยวผู้หญิงนี่ หมอเพียรจำได้ไหม พวกเราต้องรู้จักหมอเพียร รุ่น ๆ ผมนี้ผู้ชาย ๆ หมอ ๆ รุ่นผมนี้เที่ยวมาหมด เจอหมอเพียรเท่านั้น ถ้าอยู่กรุงเทพเจอหมอเพียร

หมอเพียรเขาจะแบบบอกว่า “ทีที่ยิวไม่อาย เจอหมออายเธอ” ดิดใจโป๊ะ แก่น่ารักมาก
แกดิดใจทุกคน โปะะ ฮะ ฮะ ชนนักเธอ โปะะ น่ารักมาก

หมอพยาบาล จริง ๆ แล้วเป็นบุคคลสำคัญมากของประเทศชาติ ผมจึงเห็นว่าวันนี้มาเยอะ
แล้วกลัว กลัวที่โรงพยาบาลเราลำบากครับ วันนี้ท่านมาเยอะเหลือเกิน เราก็ไม่รู้ว่าที่ท่านทั้งมานั้น
เป็นอย่างไรบ้าง เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องอาศัยพยาบาล **เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย สิ่ง
สำคัญที่สุดที่เรานึกถึงมากที่สุดยิ่งกว่าทุกคนในโลกนี้ก็คือหมอ และพยาบาล**

ผู้ดูแล คนเจ็บไข้ได้ป่วยทั้งโลก ทั้งหมดทั้งโลก เราคือคนสำคัญที่สุด เราคือคนมีค่าที่สุด คนเวลา
มันทุกข์มากที่สุด ทุกข์สังขาร ทุกข์ความเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น สิ่งสำคัญที่สุดที่มันปรารถนา แม้กระทั่ง
พยาบาลเอง และหมอเองก็เหมือนกัน ก็ปรารถนาผู้ที่จะดูแลเรา ดังนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด

บุคลากรผู้ที่มีความสำคัญที่สุดในโลก คือผู้ที่ให้ความสุขหรือให้ความสบายแก่ผู้ที่เจ็บไข้ได้
ป่วย เวลามันสุขมันสบายมันไม่นึกถึงพวกเราหรอก ฮะ ๆ ๆ แต่เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยมา โอ้โห...พ่อ
แม่มันยังไม่นึกถึง มันนึกถึงแต่หมอ พยาบาลดูแลมัน ดังนั้นอันนี้คือความสำคัญยิ่งของหน้าที่ของผู้
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผมจึงถูกเชิญให้มาพูดในวันนี้ ผมไม่อยากมาหรอก จริง ๆ ผมเป็นคนที่ไม่ชอบการพูด
มากที่สุด เพราะผมเป็นคนวาดรูปครับ ผมไม่อยากเป็นนักพูด แต่เวลาผมพูดที่ไร คนมันมัน มันก็
เรียกร้องให้ผมไปพูดที่โน้นที่นี่ ผมก็เบื่อโคตร ๆ ๆ เบื่อ คือมันเบื่อตัวเองที่จะต้องมาพูด ไม่อยากเป็น
นักพูด ไม่เอา เพราะผมไม่ชอบไปแย่งอาชีพนักพูดเขา ขอเป็นคนวาดรูป ที่นี้เวลาไปพูดที่ไหนคนก็
ชอบ ชอบก็เอา ขออาจารย์ ขออาจารย์

เขาเป็นคนลำบากมากนะ คนที่ไปอาราธนา นิมนต์ผมมานี้ (เสียงหัวเราะจากที่ประชุม) ท่าน
รู้ไหม ท่านต้องยกให้กับคน ๆ นี้ หมอที่เชียงราย มาหรือเปล่า หมอแกชื่ออะไร ผมจำชื่อแกไม่ได้
หมอแก่น่ารักมาก แกเป็นคนชื่อ ๆ หน้าที่ ๆ ไร้เดียงสา innocent หมอแก่น่ารักมาก เป็นคนสุภาพ
มาก ผมก็บอก “หมอไม่เอ้า ผมขี้เกียจมา ไม่เอ้า ๆ ๆ ๆ” เดี่ยวแกก็มาหาที่วัดอีกแล้ว

หมอ “สวัสดิ์ครับอาจารย์ครับ จะได้กะจ้างล่ะคับอาจารย์ ปมก็ขอความกรุณาเถอะ แฟน
คลับอาจารย์นักขนาด เนี่ย..เป็นก็เลือกอาจารย์แล้วนะคับอาจารย์”

เฉลิมชัย “โอ้ย... หมอ ๆ ๆ ๆ ไปไกล ๆ ๆ ไป ๆ ๆ ผมยะการ งานผมนี้ หมอผมบ่ฮู้เรื่องซัก
อย่าง”

อีก 3 วันมาอีกแล้ว

หมอ “เหอะ ๆ สวัสดิ์ครับอาจารย์ ครับ เป็นจะได้บ้างคับอาจารย์ พอจะมีน้ำใจให้
สาธารณสุขเฮาค์ครับ มะฮีนประเดี่ยวนีแล้วกั ไม่ได้แล้วคับ น้ออาจารย์น้อ ขออาจารย์รับคำเตอะ”

เฉลิมชัย “คุณหมอมไปต่างประเทศ ผมบ่มีเวลาละหมอ บ่มีเวลาเลยซักอย่าง ไปต่างประเทศ ผมไปเมืองจีน”

หมอ “อ้อ อาจารย์ครับ ขอความกรุณาอาจารย์เลื่อนไปเมืองจีนซักหน่อยได้กั๊งั้นเฮาก็เลื่อนของเฮาก็ได้”

เฉลิมชัย “หมอ ๆ ไว้คิดดูก่อน” หันหลังกลับไปบอกเลขาผม “แม่ง ไอ้ห่า กู ไอ้ห่า ตื้อชิบหายเลย หมอนี้ แม่งตื้อชิบหายเลย”

เลขา “อาจารย์ก็ไปเหอะ ໄ໓...เขาอุตลั้ล้าหามาหาขนาดนี้แล้วอาจารย์ กรุณาเมตตาเขา”

เฉลิมชัย “ไม่ ที่จริงกูก็จะไปอยู่แล้ว แต่กูเต้ะจ๊วยไปอย่างนั้น ฮะ ฮะ ๆ ๆ ที่จริงกูก็จะไปตั้งแต่วันแรกที่หมอแกมาบอกกูแล้วรู้หรือเปล่า”

กูจะไปตั้งแต่วันแรกแล้ว เพราะกูรักพยาบาลและหมอ (เสียงปรบมือจากผู้เข้าร่วมประชุม) “มึงรู้หรือเปล่า อะฮ้า กูแกล้งแม่งไปงั้นละไอ้ห่า แม่งรู้เปล่า” แหม... เห็นไหมต้องมีชั้นเชิงหน่อย ให้เขามาหาเราบ่อย ๆ หน่อย ที่จริงบอกวันแรกผมก็มาแล้ว บอก “เฮ้ยดา มึงบันทึกไว้หน่อยนะ กูจะมา” เห็นไหม ผมเป็นคนที่ต้องฝากผี ฝากไข้ (แะะ ๆ..) ไว้แก่พยาบาลและหมอ เห็นไหมอะ อันนี้ เป็นเรื่องสำคัญที่สุด ผมนี่ถือว่าบุคลากรที่สำคัญที่สุดคือพวกเราเลย อันนี้คือสูงสุดในชีวิตของมนุษย์ที่เกิดมา มนุษย์ที่เกิดมาทั้งหมดนั้นย่อมมีเจ็บไข้ได้ป่วยนั้นเป็นของเรา เห็นไหมวันนี้จึงมีการพูดเรื่อง ศิลปะในการจัดการ ทั้งหมดเป็นที่มาแห่งสุดท้ายคือความสุข

ผมเป็นคนโคตรมีความสุข

ผมเป็นคนที่ยากจะเรียนให้ท่านทราบว่าผมเป็นคนโคตรมีความสุข อันนี้เป็นที่สุดนะครับ **มนุษย์นั้นในโลกนี้ มันปรารถนาอย่างอื่นมากเกินไป แต่มันไม่เคยปรารถนาความสุข ถ้ามันปรารถนาความสุขจริง ๆ แล้ว มันจะไม่มีความสุขเลย** แต่จริงๆ มันไม่ได้ปรารถนาความสุข สุขเป็นข้ออ้างแห่งการบ้าต๋นหาของมัน นั่นคือความอยากของมัน อ้างว่าความสุขต้องเป็นวัตถุ ต้องเป็นลาภยศสรรเสริญ เป็นชื่อเสียง เป็นเงินทอง กองสมบัติ บ้า ผู้หญิงสวย ๆ สำหรับผู้ชายโง่ ๆ (เสียงหัวเราะจากผู้ฟัง) มันอ้างเอา แต่สุดท้ายแล้วมันคือความสุขทั้งหมด

ผมอยากจะกราบเรียนให้ท่านทราบว่า ผมเป็นบุคคลที่มีความสุขมากที่สุด ผมเคยผ่านชีวิตแห่งความสุขมากที่สุด แต่ ณ บัดนี้ผมเป็นคนที่มีความสุขมากที่สุด ผมพูดได้เสมอว่า “เฮ้ย ความสุขคืออะไรวะ กูไม่เคยรู้จัก” เป็นขนาดนั้นนะ นั่นคือสิ่งที่ผมเข้าใจ ทางภาษาธรรมะก็เรียกว่า

บรรลุลหรรณ คือเข้าใจลหรรณชาติ **อย่าคิดว่าคำว่าบรรลุลหรรณนั้นสูงเป็นพระอรหันต์ หรือบรรลุพระนิพพาน นั้นไม่ใช่ะ** พุดถึงบรรลุลหรรณนั้นคือบรรลุลความเข้าใจลหรรณชาติ เข้าใจลหรรณชาติทุกอย่ง ลหรรณชาติของมนุษย์ รายละเอียดของมนุษย์แต่ละคน ในลหรรณชาติของละเอียดยที่แตกต่างของมนุษย์ทุกคน นั้นคือนิสัยและสันดาน เข้าใจสันดานของมนุษย์อย่างละเอียดย เข้าใจสันดานของลหรรณชาติอย่างละเอียดย เข้าใจสันดานของสัตว์อย่างละเอียดย

ศิลปะเป็นตัวแห่งความละเอียดยอ่อน

สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เขापุดเสมอ นำหน้าด้วยคำว่า ศิลปะ ศิลปะในการครองเรือน เห็นไหม ศิลปะในการบริหารจัดการ ศิลปะในการล้งตุตอาจารย์ตอนชีไม่ออก คือมันมีเป็นศิลปะหมด ดังนั้นคำว่าศิลปะนั้นเป็นศิลปะนำหน้าตลอด ศิลปะนำทุกอย่ง คำว่าศิลปะนั้นนำไปสู่คำว่าความสุข ศิลปะนั้นเป็นเรื่องละเอียดย เช่น การบริหารจัดการตัวเอง มนุษย์ไม่ค่อยบริหารจัดการตัวเอง มนุษย์นั้นมันโง่ ส่วนใหญ่มันโง่ มันเกิดขึ้นมาเพราะตณหาคบดบังให้มันโง่มันจึงไม่รู้จักตัวมันเอง เมื่อตราบใดที่มันไม่รู้จักตัวมันเอง มันจึงช่วยไง มันจึงต้องทุกชีไง มนุษย์ทุกคนทั้งหมดส่วนใหญ่ในโลกนี้เกิดมาเพื่อความสุข แล้วมันจึงทุกชีไง เพราะมันไม่รู้จักรการบริหาร ไม่มีศิลปะในการบริหารตัวมันเอง

ดังนั้นตัวศิลปะเป็นสิ่งสำคัญ ทำไมต้องใช้ศิลปะ เพราะตัวศิลปะเป็นตัวอารมณ์ เป็นตัวแห่งความละเอียดยอ่อน **ผู้มีสุนทริยภาพแห่งความมีศิลปะนั้นจะต้องเข้าใจอย่างละเอียดย เข้าใจตัวเองอย่างละเอียดย เมื่อเป็นผู้บริหารที่ดี ต้องเข้าใจลูกน้องตัวเองอย่างละเอียดย** มีผัวต้องเข้าใจผัวกูอย่างละเอียดย มีเมียต้องเข้าใจเมียกูอย่างละเอียดย มีลูกต้องเข้าใจลูกกูอย่างละเอียดย มีคนใช้ต้องเข้าใจคนใช้กูอย่างละเอียดย มีเพื่อนบ้านต้องเข้าใจเพื่อนบ้านอย่างละเอียดย เห็นไหม **มนุษย์ที่ค้นหาความละเอียดยของตัวเอง ผู้อื่น สรรพลึง และสรรพสัตว์ทั้งโลกนี้จึงเป็นบุคคลที่มีความสุข** เห็นไหม

ลองคิดเอาอย่างง่าย ๆ ตัวเราเองยังบริหารตัวเองไม่ได้เลย บริหารจัดการตัวเองยังไม่ได้เลย อารมณ์วูบวาบเฟอะพะ เอาแต่ใจตัวเอง ชีงอน ชีระแวง ชีสงสัย ชีโกรธ ชีบ้ำ ชีบ่อ ระย่ำตำบอนมันมีชีของมันหมด มนุษย์เป็นอย่างนั้น ใช้ตัวเองเป็นมาตรฐานจึงเป็นผลกระทบตอผู้อื่น เพราะมันไม่ได้มองตัวมันเองอย่างละเอียดย **มนุษย์ที่มีความสุขมากที่สุดคือมนุษย์ที่มองตัวเอง เข้าใจ**

**ตัวเองอย่างดีเยี่ยม และไม่เอาตัวเองเป็นมาตรฐานในการไปกระทบผู้อื่น แล้ว
เข้าใจผู้อื่นอย่างละเอียด จึงไม่มีปัญหา**

ผมเป็นคนที่ถูกน้องอยู่กับผมไม่เคยเปลี่ยน ท่านจำได้เลยคนที่มีความสุขมากที่สุด
คือ **เมื่อมีใครที่อยู่ข้างเคียง ผู้นั้นอยู่จนลมหายใจสุดท้าย** ท่านจำได้เลย ไม่ใช่ตัวเอง
อย่างเดียว ไม่ใช่เมียตัวเองอย่างเดียว แต่ผู้อื่นด้วย ผู้ที่เคยยืนอยู่ข้างเคียงเรา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ไม่ว่าจะเป็น
ลูกน้อง มิตรสหาย ผู้หลักผู้ใหญ่ ทุกคนที่เราพบในโลกนี้ คนเหล่านั้นยังอยู่ใกล้เคียงเราตลอดเวลา นี่
คือคนที่มีคุณภาพมากที่สุด นี่คือคนที่มีความทุกข์น้อยที่สุด และอาจจะไม่ทุกข์เลย **เพราะเขา
บริหารตัวเองได้อย่างดีเยี่ยม จึงไม่มีผลกระทบต่อกันใดก็ตามที่เกิดขึ้นอยู่
รอบข้าง**

มนุษย์ที่ฉลาดต้องไม่หวั่นไหว ไม่รู้สึก

แต่ถ้ามีสิ่งเลือก ขอโทษผมเป็นคนหยาบคาย ต้องมีหลุดคำว่า “เสือก” “เหี้ย” บางทีอาจจะ
“สัตว์” มีหลุดนะครับ ผมต้องกราบเรียนท่าน ว่าอย่าคิดคำพูดระยำคำบอนจากปากผม มนุษย์โง่ ๆ
ไม่พอใจ ภูมิใจ โง่โง่ง และถูกต่อไป **มนุษย์ที่ฉลาดนั้นต้องนิ่งเฉย ไม่หวั่นไหว ไม่
รู้สึก** ดังนั้นมนุษย์นี้บางคน ถ้าเราบอก “ไอ้ห่า แม่่งเหี้ย” ทำไมแม่่งหยาบคายจังเลยวะ ไอ้ห่า มัน
ด่า มันไม่ได้พูดอย่างนี้หรอก มันจะพูดว่า “เอ่อ...ทำไมเขาเป็นคนหยาบคายมากนะ เขาไม่รู้จัก
กาลเทศะเลย หรือเพราะเขาพูดต่อหน้าพวกเรา เรามีการศึกษา พวกเราเนี่ยก็มีการศึกษา เรามี
สังคมของเรา การพูดจาที่หยาบคายไร้สาระอย่างนั้น ไม่น่าฟังเลย เป็นบุคคลที่พูดคำหยาบคายมาก
เลย เนี่ย..ฉันรับไม่ได้เลยนะ” ฮะ ๆ ๆ เหมือนเพื่อนผม

เฉลิมชัย “เฮ้อ เป็นไรวะ ไอ้สัตว์ ไอ้โห แม่่งไม่เจอกันตั้งนาน ไอ้เหี้ยเหี้ย”

เพื่อน “เอ่อ แล้วนายสบายดีหรือ”

เฉลิมชัย “กุสบายดีสิ ไอ้สัตว์”

เพื่อน “เออ..นายไม่เคยเปลี่ยนแปลงอะไรเลยนะ”

เฉลิมชัย “กูจะเปลี่ยนแปลงไปทำไมอะไร แล้วทำไมมันไม่เปลี่ยนเป็นคนหยาบคายแบบกู
บ้างล่ะ ไอ้ห่า ไอ้เหี้ยเหี้ย”

เพื่อน “โห่ นาย คนมันแตกต่างนะนาย”

เฉลิมชัย “แล้วมีมาเจอกับกูเธอ ก็มีเป็นแบบมี กูเป็นแบบกู ทำไม ไอ้ท่า อ้อ มีจะให้ กูแบบ เดียวนี้ เอ้อ สวัสดีครับ คุณดีครับ เอ้อ คุณดีสบายดีหรือครับ มีบ้าเธอ”

มนุษย์ควายๆ ชอบเอาใจตัวเองไว้กับผู้อื่น

ดังนั้นมนุษย์เนี่ยนะ ผมกราบเรียนท่านนะ มนุษย์โง่ ๆ มนุษย์ควาย ๆ ชอบเอาใจตัวเองไว้กับผู้อื่น นี่เขาเรียกว่ามนุษย์ควาย ไม่มีความสุขหรอก มีต้องพึ่งอะไรได้ทุกอย่างในโลกนี้ ทุกอย่างในโลกนี้ พฤติกรรมของแต่ละคนมีต้องทนฟังมันได้ แล้วมีจะมีความสุข ตราบใดที่มียึดมั่นถือมั่นในตัวตนมี วิธีชีวิตแบบมี วิธีการพูดแบบมี วิธีการกินนอนมีแบบมี...เป็นทุกข

พูดถึงซี ถ้าท่านไปทีอื่นเดีย ท่านจะมีความสุข ทุกข์ โคตรทุกข์สำหรับมนุษย์โง่ ๆ ไอ้มนุษย์โง่ และควายเหล่านั้น มันจะทุกข์ โคตรทุกข์เลย แต่มนุษย์ที่มีความสุขแบบผม โอ้โห...มีความสุขมาก ท่านรู้ไหม ท่านจะรู้สึกว่าการโลกนี้มัน โอ้โห...แม่ง โคตร ๆ เลยท่าน สถานีรถไฟ หนาวก็หนาว ห่มผ้า รถม่วงเลือกเลื่อนเวลาการเดินทางออกไปอีกไม่รู้กี่ชั่วโมง คืออินเดียมันไม่มีอะไรเลยที่ตรงเวลา มันไม่มีเลย ไม่มีบ๊อบคอตถกอะไรตรงเวลา “Don’t worry, take it easy.” “Don’t worry, take it easy. OK OK don’t worry, take it easy.” “Yeah, I do for you, no problem, no problem. no problem.” แม่งพูดอย่างนี้

ท่านรู้ไหมผมไปอินเดีย ผมมีชีวิตที่มีความสุขมาก แต่ไอ้ควายโง่ ๆ มากับผม เครียด ไอ้ควายโง่ ๆ หลายตัวเลยมันมีความสุขมาก มันรู้สึกว่าการบ๊อบคอตถกอะไรของมัน มันมีความสุขซิบหายวายป่วงเลย มันแทบจะร้องไห้ มันจะเอาเครื่องบินกลับบ้านมันเดี๋ยวนี้ มันจะอย่างไร ท่านรู้ไหมนี่คือคุณสมบัติของควาย

ท่านรู้ไหมว่ามนุษย์มันโง่โคตรโง่เลย มนุษย์มันสามารถเป็นคนฉลาดได้ และมนุษย์นั้นมันก็สามารถเป็นคนโง่ได้ แต่ส่วนใหญ่เป็นคนโง่ ท่านรู้ไหมมันมีชีวิตที่แบบเครียดไปหมด แล้วมีมาหาพ่อมีหรือ ท่านรู้ไหมว่านั่นมันเป็นครูต่อชีวิตมัน ท่านรู้ไหมผมนอนกับพื้น ทุกคนไม่กล้านอน เพราะมันขะแยง มันจะนั่งที่นั่นเต็มไปหมด คนจนเต็มไปหมด ขอตานก็เต็มสถานีรถไฟ แล้วสิ่งสำคัญที่สุด ความหอมหวานของซีและเยียว มันจะนั่งซึบกับขอบทางรถไฟ แล้วมันก็ซี ซีแล้วผมก็ไม่รู้ว่า ไอ้ท่ามีทำอะไรกับซีมี เมื่อมีลุกขึ้นมา ผ้าห่มอะไรของมี มีซีเสร็จเรียบร้อยแล้วมีก็ปิดผ้าห่มมี โห... แล้วมีก็เดินไป (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าร่วมประชุม) กูก็ไม่รู้ว่ามีเอากะดาศีตตุตด้วย ความรวดเร็วเมื่อไหร่ กูไม่เคยมองเห็นมีเลย แล้วมันทำอย่างนี้ประจำ มันขี่รางรถไฟ คนก็เดินไป ไอ้พวกนอนก็นอนเต็ม...ม หนาวก็หนาว ไอ้คนที่ไปกับผมผู้ดีหมดเลย อีโง่ ๆ ผู้ดีหมด อีพวกคนโง่

ผม...เสื่อปู นอน หลับสบาย ไอ้พวกนั้นก็เครียด รถไฟแปดชั่วโมงรอ ผมหลับสบาย หนูวิ่งฉีก ๆ ๆ ๆ (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าร่วมประชุม) มันมีความสุขมาก ท่านรู้ไหม **สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ก็คือท่านต้องทำทุกอย่างเป็นไปตามสภาพแวดล้อม ท่านต้องเป็นมัน มันต้องเป็นท่าน ท่านถึงจะมีความสุข** แต่มนุษย์สันดาน ego อัตตา แบ่งแยก กูคือกู กูเคยนอนอย่างนี้ กูเคยดมกลืนอย่างนี้ อะ ๆ ๆ ไปที่อื่นมึงตาย เห็นไหม ดังนั้นมนุษย์ที่มีความสุขมากที่สุดคือมนุษย์อย่างผม ผมนี่นะขึ้นบันไดชักโครกแพง ๆ แบบชนิดนั่งขึ้นไปแล้ว กดสวิทช์ตัวเดียวมันทำให้ทุกอย่าง ชู ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ เราแอ่นไป แอ่นมา มันทำให้เราทุกอย่าง ท่านไปที่ญี่ปุ่นท่านจะเจอ โถส้วมพิเศษมาก ท่านกดไปปั๊มน้ำจะล้างให้ท่านอย่างงดงาม ท่านจะเอาแบบไหน ท่านก็เดินไป

กลับไปอินเดีย เฉลิมชัย “เฮีย..จอด ๆ ๆ”

โกด์ “อ้าว อาจารย์ ทำไม”

เฉลิมชัย “จะชี้”

มันเอากะโຈมลงไปให้

เฉลิมชัย “ไม่ต้องมีกะโຈม มันไม่งดงาม เอากะโຈมเก็บเอาไว้ให้ผู้หญิงเขาชี้” เวลาเขาไปชี้ให้ไหม เขาไปเหยี่ยว ผู้หญิง จอดรถปั๊ม พวกเราจะมีไปอินเดีย เคยไปกัน มันเอากะโຈมลงไป เอาไปครอบ..เหมือนสุมไก่ แล้วมึงก็ฉี่ บางคนแฉ่งเอากะโຈมไปเล็มหญ้า (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าร่วมประชุม) ไอ้พวกคนทุกข์มากที่สุดมันจะเหินบกรรไกรไป (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าร่วมประชุม) มันไปถึงปั๊ม แฉ่งเข้านานซิบหายเลย

เฉลิมชัย “อีห่าทำไมมึงเข้านานขนาดนี้”

เพื่อนมันบอก “อาจารย์ขา คือเค้ากลัวสกปรกมากคะ เขาพกกรรไกรไปเล็ม ๆ กัน”

โอ้โฮ มึง แค่มึงนั่งเล็มกรรไกรเนี่ยนะ เอากะโຈมไปเล็มหญ้ามึงเนี่ยนะ (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าร่วมประชุม) เป็นวงแล้วมึงค่อย ๆ เอาเลย แล้วมึงจะเหยี่ยว (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าร่วมประชุม) แม่เจ้าพระคุณ พอมันเอาสุ่มออก ผมรีบเดินไปดูวงกลมมัน โอ้โฮ มึงมีศิลปะขนาดนี้เลย มึงตัดวงกลมมึงได้สวยงาม ขนาดนี้ “โอ้โฮ... แม่เจ้าพระคุณ”

เพื่อนร่วมทริป “อาจารย์ขา อาจารย์อย่า อาจารย์อย่าไปดู”

เฉลิมชัย “ไม่ได้ ต้องไปดูศิลปะ อันเป็นสุนทรียภาพ”

กูต้องไปดูให้ได้ “เฮีย...ไหน รู้ไหนที่มันตัด” เข้าไปดู โอ้โฮ...มันเล็ม เป็นวงกลมชะโอ้โฮ แม่เจ้าพระคุณหนูหัว มันกลัวหญ้าทิ่มตูดมัน ท่านรู้ไหมนี่คือสิ่งที่มนุษย์มีปัญหา มาก ปัญหาไม่ได้อยู่กับ

ที่อื่นเลย ปัญหาอยู่ที่มึงนั่นแหละ ปัญหาอยู่ที่พวกเราเอง ท่านรู้ไหมผมนี่นะอยู่มาได้ทุกอย่าง ผม
ฝึกฝนตัวเอง ฝึกฝนทุกอย่างที่คิดว่าเป็นสิ่งที่เราจับไม่ได้ **มนุษย์นั้นจะจับอะไรไม่ได้เยอะ**
มากเพราะมันเอาตัวมันเองเป็นมาตรฐานในการวัด ว่าสิ่งนั้นดี สิ่งนั้นไม่ดี สิ่ง
นั้นสุนทรียภาพ สิ่งนั้นไม่สุนทรียภาพ มันจะเอาตัวมันมามาตรฐานในการวัด ดังนั้นเมื่อมัน
มองผู้อื่น มันจึงบอกว่าผู้อื่นไม่ดี มันดี นั่นสกปรก กูสะอาด มึงตั้งสมมุติของมึงขึ้นมา

การฝึกตัวเอง

วิธีฝึก ผมจะฝึกยังไง ฝึกตัวเอง เริ่มต้น เวลาเราชี้ชี้ใหม่ เวลาเราชี้ เราก็จะชี้แล้วเราเหม็นชี้
ตัวเอง ฮ่า... จริงหรือเปล่า มันเหม็นชี้ตัวเอง ขนาดชี้ตัวเองยังเหม็นเลย แล้วรู้ไหมว่าผมฝึกยังไง ผมนั่ง
ชี้ไปด้วยและแปรงฟันไปด้วย ชี้ไป แปรงฟันไป ลูกขึ้นไปล้างหน้า ชี้ยังติดตุตอยู่ ล้างแปรงฟัน แล้วก็
กลับไปชี้ใหม่ เอาจนสบาย จนรู้สึกว่าจะไม่รู้สึกระหว่าง คราวนี้มาเลย...เอาข้าวมาเลย
(เสียงหัวเราะในห้องประชุม) “เอาข้าวมาเลย” บอกเมีย “แฉะเอาข้าวราดมาสิ”

คุณแฉะ “พี่จะเอาข้าวไปทำอะไร”

เฉลิมชัย “จะนั่งกินข้าวและชี้ไปด้วย”

คุณแฉะ “บ้า...” ลากเสียงยาว

เฉลิมชัย “แฉะ อย่าไปสนใจ เอามา ๆ ๆ ไปทำมา”

ชี้ (เสียงสุดลมหายใจเข้า) เบ่งไปที่นี้ ก็กินเข้าไป อืดดด กินเข้าไป (จิบ ๆ ๆ) ใหม่ ๆ จะ
พะอืดพะอมหน่อยนะ แต่นาน ๆ เข้ามันจะเก่งและชินขึ้น แล้วมันจะรู้สึกว่ายากระหว่างรู้ตัวกับรู
ปาก เก่งจนกระทั่งเข้าใจแล้วว่า ปากกับตุตคนละเรื่อง ไม่มีกลิ่น ไม่มีอะไรสกปรกอย่าง สบายใจ คราวนี้
ฝึกชี้เสร็จแล้ว มองชี้ นั่งมองชี้ ตอนแรกยืนมองแบบนี้ก่อนนะ เราชี้เสร็จชี้ใหม่ ก็ยืนมอง แล้วก็นั่ง
มอง (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) เอาจุกเข้าไปใกล้ ๆ ดูชี้ของกูก่อน มองไป เอามือล้วง (เสียง
หัวเราะในห้องประชุม) จับขี้บี้เล่น เอามามอง ท่านเห็นไหมมีคนบ้าแบบผมไหม ท่านบอกบ้าชี้ใหม่
ท่านบอกไอ้เหี้ยนี่บ้า ไอ้นี่บ้า ขนาดเมียยังบอกว่าบ้าเลย แต่ท่านรู้ไหมว่านี่คือการฝึกฝนของตัวเอง
ผมต้องการฝึกตัวเองไม่ให้มันแยกกันระหว่างความรู้สึกที่เหม็นและไม่เหม็น
ความรู้สึกดีชั่วทุกอย่างไม่เกี่ยว เป็นกลางที่สุด นี่คือหลักของธรรมะคือมัชฌิ
มาปฏิบัติ คือความเป็นกลาง

ดังนั้นการบริหารจัดการตัวตนของเราเองนั้นจะต้องเป็นกลางที่สุด จึงมีความสุขมากที่สุด สิ่งที่เราฝึกฝนตัวเองนั้น เพื่อที่จะจัดความเป็นตัวตนของตัวเอง จนกระทั่งทำลายทุกอย่างในความเป็นตัวตนของตนเอง จนกระทั่งรู้สึกว่าทุกอย่างไม่มีความสุข ไม่มีความสุขสะอาด มึงสมมุติขึ้นมาเอง อยู่ได้กับทุกสภาวะ เห็นไหมว่านี่คือการฝึกฝนของตัวเอง แต่มนุษย์มันไม่มีการฝึกฝน ผมเป็นคนโง่และเป็นควายมาก่อน เป็นมนุษย์ที่มีความทุกข์มาก่อน แต่เดี๋ยวนี้ผมเป็นมนุษย์ที่ราบเรียบที่สุด เป็นมนุษย์ที่มีความสุขมากที่สุด ผมไม่เคยมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อเพื่อนมนุษย์ ในสมัยก่อนผมมี ผมจะมี

ขอเพียงทำที่ใจของตัวเอง

ผมสอนแม่ชีคนหนึ่ง ผมไปบรรยายเรื่องแม่ชี เริ่มต้นที่วัดร่องขุน ผมกำลังเดินอยู่ โบสถ์อยู่ขวา ผมเดินบนทางเดิน กำลังจะเดินไปตรวจลูกศิษย์ผม ดูห้องส้วม เดินออกไป มีผู้ชายคนหนึ่งกับผู้หญิงเป็นแม่ชีแต่งชุดขาว เดินลงมาออกจากประตูกำลังเลี้ยวมา จ๊ะเอ๋ ผม ประมาณขนาดโตะนี้ ผมกำลังเดินทอดน่องสบาย ๆ หยุดก็ตกใจ เพราะไอ้ห่านี่คือเพื่อนผม มันเป็นเพื่อนผม ไม่ได้พบกันมาเป็นเวลาสามสิบกว่าปี

ผมบอก “เฮ้ย.. ไอ้เหี้ย มึง ไอ้โห..ไอ้สัตว์ ไปไหนมาเว้ย ไอ้ห่า โห..แม่งไปอยู่ไหน ภูนึ่งว่ามึงตายห่า แม่ง..ถามใครว่ามีใครรู้จักมึงไหม ไอ้เหี้ยมึงไปไหนวะ”

เพื่อน “เรายังไม่ตายหรอกนาย เราไปอยู่ได้ แล้วเราก็ไม่อยากพบผู้คน เราก็มุ่งปฏิบัติธรรมของเรา”

เฉลิมชัย “อ้อ เหรอ ไอ้เหี้ย เข้าท่าเว้ย มึงเข้าธรรมถึงไหนแล้ววะ ทำเหี้ยอะไร”

แม่ชี “เอ่อ อาจารย์คะ ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นย่อมสำรวมกิริยา (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) ไม่ควรใช้วาจาหยาบคาย อาจารย์สร้างวัดได้อย่างไร ผู้ที่สร้างวัดนั้นย่อมมีธรรมเป็นที่ตั้ง ไม่ควรที่จะพูดจาด้วยคำที่หยาบคายเช่นนี้ ธรรมะไม่ได้สอนหรืออบรมให้อาจารย์นั้นได้รู้สึกเลยว่ากรรมดีและกรรมชั่วนั้นเป็นอย่างไร วาจาของเราที่จะหลุดออกจากปากนั้นเป็นนายของเราเสมอ ขออาจารย์จงพิจารณานะ ขอให้อาจารย์จงมีดวงตาเห็นธรรมโดยเร็ววัน”

ผมก็ตามสันดาน ก็ฟัง พอมันจบคำว่าขอให้อาจารย์มีดวงตาเห็นธรรมโดยเร็ววัน “อีตอก อีตอก อีตอก แผล”

แม่ชียกมือเลย “ทำไมพูดอย่างนี้”

เฉลิมชัย “แม่ชีโปรดสำรวจมกิริยา (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) โปรดระงับอารมณ์ อารมณ์นั้นเป็นสิ่งที่ผู้มีธรรมนั้นย่อมระงับ (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) แม่ชีครับ แม่ชีเรียนธรรมะมากี่หลายปีแล้ว (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) แต่ยังไม่รู้จักการสำรวจมกิริยาภายในของแม่ชีนั้นร้อนรุ่มตลอดเวลา ชุติขาวของแม่ชีไม่มีประโยชน์บ้างเหี้ยอะไรสักอย่าง ภูเขาไปก่อนละอิเหี้ย (เสียงหัวเราะในห้องประชุม)” แล้วก็เดินไป

ผมก็เจอคนถ่ายรูปปกติ “สวัสดิ์ค่ะ อาจารย์ ถ่ายรูปกัน จี้ ๆ ๆ” แม่ชี...เดินไม่รู้เรื่องแล้ว เพราะโกรธมาก มันเดินตามผมมา ผมหัวเราะ “เอิ๊ก อ้าก ๆ ๆ” แกล้งบิด คนมาถ่ายรูปมองอีแม่ชีแม่งเลี้ยงผมไป ผมก็สนุกสนาน เฮฮา ถ่ายรูป “อ๊วยป้า อ๊วยยาย อ๊วยอะไร ... หัวเราะ เอิ๊ก อ้าก ๆ ๆ” แม่ชีไปนั่งร้านกาแฟ ตาแม่งเหมือนกินเนื้อผม มองผม มันจะแตกผมให้ได้ (เสียงหัวเราะของผู้ฟัง) ผมก็คุยกับเพื่อน เพื่อนก็เดินมา

เฉลิมชัย “เป็นไง เมียเก่ามึง อิเหี้ย มันบ้าเธอ”

เพื่อน “เอ่อ มันก็เป็นอย่างนี้นาย เราไม่รู้ยังงี้”

เฉลิมชัย “ไม่เป็นไรหรอก กุสอนธรรมะมัน ไม่รู้มันบรรลุนิพพานหรือเปล่า เฮ้ย ช่างแม่มึง มึงอย่าไปสนใจมัน”

เพื่อน “โอเค โอเค”

มันก็ไปกินกาแฟกับอดีตเมีย สักพักหนึ่ง ผมก็เล่นละครอยู่ข้างหน้านั้น หัวเราะเบิกบาน ทำให้มันคิดได้ ๆ ก่อนกลับมันเดินมาหาผม แล้วก็มาไหว้

แม่ชี “อาจารย์ ขอขอบคุณอาจารย์ที่ได้ให้แม่ชีมีดวงตาเห็นธรรม **แม่ชีเข้าใจทุกอย่างแล้ว อาจารย์วางไว้ตั้งแต่อาจารย์ด่าแม่ชีแล้ว แต่ในใจของแม่ชียังไม่เคยวาง อาจารย์ลงเลย แม่ชีร้อนรุ่มตลอดเวลาในขณะที่มองอาจารย์ แล้วอาจารย์หัวเราะ อาจารย์เบิกบาน อาจารย์ไม่มีแม่ชีอยู่ในใจอาจารย์** ดังนั้นก็ขอให้อาจารย์เป็นอาจารย์ของแม่ชีนะ”

เฉลิมชัย “แม่ชี ไม่เป็นไรหรอก มันเป็นเรื่องตาของคน ของมนุษย์ มนุษย์นั้นมันมีตัวตนอยู่ ดังนั้นการตัดตัวตนได้ คือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ดังนั้นแม่ชียังห่างไกลตัวตน เพราะแม่ชียังใช้สีขาวของแม่ชีห่อหุ้มแล้วหลอกตัวเอง ดังนั้นแม่ชีจึงฝึกข้างในเยอะ ไม่ต้องไล่ขาวก็ได้ ไม่ต้องโกนหัวก็ได้ แม่ชีจึงฝึกใจตัวเอง นั่นและคือสิ่งที่แม่ชีและมนุษย์ทุกคนจะมีความสุข”

ไม่ใช่แค่คนเดียว **มนุษย์ทุกคนไม่ต้องห่มขาว มนุษย์ทุกคนไม่ต้องไปวัด**
มนุษย์ทุกคนไม่ต้องไปทำอะไรสักอย่าง แต่ทำที่ใจของตัวเอง อันนี้คือสิ่งที่ผม
สอนเสมอ **มนุษย์นั้นจะสุขทุกข์อยู่ที่ตัวเอง การบริหารจัดการชีวิตของตัวเอง**
เองนั่นคือปัญหาใหญ่ที่สุดของตัวเอง การเข้าใจตัวเองอย่างละเอียดมากที่สุด
นั้นจึงทำให้เราเข้าใจผู้อื่นอย่างละเอียดมากที่สุด

มนุษย์นั้น ที่เขาบอกว่าธรรมะ ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมชาติคืออะไร
ธรรมชาติคือสันดานหรือจิตของมนุษย์ที่แตกต่าง มนุษย์นั้นมันเกิดขึ้นมาด้วย
ความแตกต่าง สิ่งเหมือนกันมากที่สุดนั่นคือตัณหา คือความอยากของมัน นั่น
คือสิ่งที่ทำให้โลกทั้งหมดนี้วุ่นวาย องค์กรวุ่นวาย ที่ทำงานวุ่นวาย บ้านตัวเองวุ่นวาย เพราะ
การไม่เข้าใจตัวเองและไม่เข้าใจผู้อื่น ตัวเองก็ไม่เข้าใจเมีย เมียก็ไม่เข้าใจตัว แล้วเลือกไม่เข้าใจลูก
อีก จึงเป็นปัญหา เลือกไม่เข้าใจเมียอีก เลือกไม่เข้าใจแม่ตัวเองอีก เลือกไม่เข้าใจข้างบ้านอีก มึงจึง
ช่วย มึงจึงทุกข์ เห็นไหม **สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ที่มีความสุขมากที่สุดนั่นคือ**
การเข้าใจตัวเอง

เราทุกคนต้องไม่เป็นศัตรูกัน

มนุษย์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว สมมุติว่าเราเกิดขึ้นมา ข้างบ้านที่มันเรียงกันอยู่ 10 หลัง ถ้าท่านรู้สึก
ว่าทุกหลัง คนเหี้ยหมดเลย สัตว์ กูเกลียดมันมาก กูเกลียดสายตามึง กูเกลียดอินี่แต่งเวอร์ กูเกลียดอี
ลูกมัน กูเกลียดมะม่วงแมงมันย้อยมาหลังบ้านกู ไปไม้ร่วงมาบ้านกู อีเหี้ยมึงเสียงดัง อีเหี้ยมึงทะเลาะ
กันหาพ่อมึงหรือ คือเกลียดมันหมดแหละ มึงเกลียดมันทั้ง 10 หลัง มึงจงรู้ชะว่ามึงช่วย มึงจงรู้ว่า
มึงจงช่วยอย่างนี้ไปจนตาย ชีวิตมึงจะมีความสุขไปจนตาย แต่ถ้าท่านเกลียดมัน 7 หลัง ค่อยยัง
ชั่วหน่อย แต่อีก 3 หลังเลือกเฉย ๆ กูเฉย ๆ กับมัน กูเฉย ๆ ๆ กับมันอีก 3 หลัง แต่กูเกลียดอีก 7
หลัง ก็ยังชั่วยังชั่วหน่อย แต่ถ้ากูเกลียดอินี่ 5 หลัง กูรักอินี่หลังนั้นก็ดีขึ้นหน่อย เกลียด 5 หลัง
อีก 4 หลังเฉย ๆ แต่กูรักหลังเดียว อ่า.. ค่อยยังชั่วหน่อย เห็นไหมถ้าเกลียด 2 หลัง รักมัน 5 หลัง
แล้วคำนวณยังโง่งเนี่ยกู ฮีะ ๆ ๆ ๆ อีกก็หลังที่กูไม่ชอบมัน เห็นไหมผมตกตัวเลข ดังนั้นเวลาผม
พูดเรื่องแบบนี้ละ ผมคำนวณไม่ถูก ผมไม่ใช่สมัคร สุนทรเวช ท่านได้ไปเสียแล้ว ดังนั้นเนี่ยท่านจำไว้
เลยว่า **ถ้าท่านมีความรู้สึกที่ท่านรักมันทั้ง 10 หลัง ท่านคือผู้ชนะตัวท่านเอง**
ท่านเป็นผู้บรรลุธรรมแล้ว ท่านมีความสุขมากที่สุดแล้ว

ท่านรู้ไหมผมอยู่ที่ไหน ในซอยอารีสัมพันธ์ 3 ท่านไปถาม ตั้งแต่หัวซอยท้ายซอย บ้านป่าจู้
หลังสุดท้าย ท่านไปถามเลย อาจารย์เฉลิมชัยรักทุกคนในซอย มึงไม่รักกูก็เรื่องของมึงไม่เกี่ยวกับกู
(เสียงหัวเราะในห้องประชุม) แต่กูรักมึงทั้งซอย เห็นไหม ๆ คนระย้าข้างบ้าน เราไปจอตกรอ จะ
เปิดประตู มันเสือกจะเอารถออก มันก็ไม่ชอบเรา เราอุตส่าห์ขอโทษมันแล้ว ถอยแล้ว หน้าแม่เป็น
ปลาติน (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) เห็นไหมถ้าเป็นพวกคนโง่ทั่ว ๆ ไป มึงจะหน้าเป็นปลาตินใส่กู
กูก็จะหน้าปลาตินใส่มึง ไอ้สัตว์ (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) เห็นไหม ๆ เข้าล๊อคไหม เข้าล๊อคใช้
ไหม เห็นไหมมนุษย์โง่เป็นอย่างนี้ แต่มนุษย์ที่ฉลาดแบบเฉลิมชัยไม่เป็นไร ไม่มีความรู้สึกอะไร ขอ
โทษครับพี่ มันจะปลาตินช่างแม่ เราก็ถอยให้มันแล้วก็ยิ้มให้มัน ไม่เป็นไรกูใช้เวลาอีก 3 ปีข้างหน้า
เคลียร์มึงจบใน 3 ปีข้างหน้า เพราะมึงเหี้ยที่สุด กูจะใช้เวลา 3 ปีในการเคลียร์มึง ไม่เป็นไร กูติดกับมึง
ตลอด คอยกับแม่มึง คอยกับพี่มึง คอยกับทุกคนที่บ้านมึง คอยกับมึง มึงไม่คุยกับกู ช่างพ่อมึง ไม่เป็นไร กู
พยายามคุยกับมึง ยิ้มกับมึง หัวดีมึง เพราะมึงเป็นรุ่นพี่กู ท่านรู้ไหมผมตั้งเป้า 3 ปี ชะมัน ท่านรู้
เปล่า ปีเดียว...ชนะ

ท่านเห็นไหมนี่คือสิ่งที่มีความสุขมากที่สุด ผมจะไม่ทะเลาะกับใครในซอยทั้งหมด เขาจะต้อง
รักผมและรู้จักผม ไม่ใช่ผมมีชื่อเสียงนะ ตั้งแต่ผมไม่มีชื่อเสียง นี่ผมพูดถึงตั้งแต่ผมยังไม่มีชื่อเสียง
อะไรเลย แต่ผมมีธรรมะ ดังนั้นผมจะมีการบริหารจัดการตัวเองเพื่อที่จะเข้าใจผู้อื่นทั้งหมด เข้าใจ
ศัตรู ผมเป็นมนุษย์ที่เข้าใจศัตรู ศัตรูที่เหี้ยที่สุดของผม ผมใช้เวลาปราบ 25 ปี มันกลายเป็นมิตรผม
กลายเป็นผู้ให้กำลังใจผม ท่านเห็นไหมคนเหี้ยที่สุด คนที่แหม่งโคตร ๆ ที่สุด ใช้เวลา 25 ปี มันค่าเรา
นินทาเรามาตลอดเวลา 25 ปี มันทำทุกอย่าง ทุกวิถีทางที่จะถล่มเรามาตลอดเวลา แต่เราไม่เคยเจ็บ
แค้นมัน เราไม่เคยมีความรู้สึกรังเกียจมัน แต่เรารู้สึกว่ามันเป็นเพื่อนเราตลอด ท่านรู้ไหมผมใช้เวลา
25 ปีกับการปราบคนคนหนึ่ง ซึ่งมีอัตราสูงมาก แต่เราใช้เวลามาก ส่วนคนดินนั้นมันง่าย คนที่มี
พื้นฐานที่ดี มันจะง่าย มันจะปราบง่าย ปราบง่าย ๆ มาก แต่คนที่ระย้าที่สุดนั้นใช้เวลา แต่เราก็ต้อง
ใช้เวลา ดังนั้นเราจะไม่มีศัตรู

ท่านรู้ไหม **มนุษย์ทุกคนเราต้องไม่เป็นศัตรูกับมัน เราไม่มีใครเป็นศัตรูกับ
เรา ถึงมึงจะเป็นศัตรูกับกู มึงไม่ชอบกู ก็เรื่องของมึง ไม่เกี่ยวกับกู กูไม่สนใจมึง
จะเกลียดกู แต่กูรักมึงแล้วกัน** เห็นไหม ท่านเห็นเปล่า นี่คือวิธีคิดที่นำไปสู่ความสุข ถ้ามองว่า
วิธีคิดแบบนี้นำไปสู่ความจนไหม...ไม่ วิธีคิดแบบนี้คือวิธีที่นำไปสู่ความรุ่งโรจน์และร่ำรวยรวดเร็ว
มาก ท่านรู้ไหมปัญหาของคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต นั่นคือปัญหาของคนมีตัวตนมาก
เกินไป ไม่ศึกษาตัวตนของตนเองและไม่ศึกษาผู้อื่น จึงทำให้มันพอมิแตก ฮะ ๆ ๆ ๆ ท่านรู้ไหม พอมิ
กิน มีแตก ภาษาผมคือต้องแตก มันเท่านั้นเอง แต่ว่ามีความทุกข์อยู่ในใจของตัวเอง

เพราะมีทุกข์อยู่ในใจ จึงไม่ประสบความสำเร็จ

เมื่อมนุษย์นั้นมีความทุกข์อยู่ในใจของตัวเอง จึงไม่ประสบความสำเร็จ จึงไม่มีแรงในการที่จะ มุมนะ มีความเพียรไปสู่ความสำเร็จ หยุดอยู่กับที่แล้วก็เศร้าหมอง หยุดอยู่กับที่แล้วก็รังเกียจ หยุดอยู่กับที่ด้วยความโกรธ อิจฉา ริษยา สารพัดอย่าง เห็นไหม ท่านเห็นไหม สมองไม่ปลอดโปร่ง

ดังนั้นคนที่ฝึกตัวเองอย่างดีเยี่ยมนั้นจึงประสบความสำเร็จ เดินไปตรงไหนด้วย รอยยิ้ม เดินไปตรงไหนด้วยความเมตตาแก่ผู้ต่ำต้อยกว่าตัวเอง เคารพต่อผู้มี

ความรู้ พัง เห็นไหม ไม่นินทา ไม่มีคำนินทาจากผม ชีวิตผมไม่นินทาผู้อื่น ผมไม่เคยนินทาใคร โอ้ ไอ้ท่า แม่ง เห็น หุยย ลูกมันเหี้ยฉิบหายเลย พ่อมันเหี้ย พ่อมันไปเอาอินัน อีเมียใหม่ โอ้โห...อีกเมีย เก่าตามไปแม่งตบมัน หุยย กูสะใจ ตบหน้ามันแล้ว ตบหน้ามัน หุยย พรวด ตูบ อ้า...แม่เจ้าประคุณ ทูนหัว ที่ทำงานยิ่งสะใจ หุยย..กูสะใจ หุยย..กูสะใจ มึงเอี้ยยยย ที่ทำงาน “อยากได้สองชั้นเสื้อ ไม่ได้ อีเหี้ยนั้นแม่งไม่ได้ทำอะไรเลย แม่งเลือกได้ 2 ชั้น อีเหี้ย เดี่ยว ๆ เจ้านายเหี้ย เดี่ยว ๆ แม่งดู” เอ้า ...มึงชีวิตมึง จะไปเหลืออะไร

มนุษย์นี้จำไว้เลยนะครับ อย่างนินทาผู้อื่น ฝึกง่ายที่สุด พอจะนินทา อีบบ.. อาจารย์เฉลิมชัย บอกว่า **“คนนินทา คือคนโง่”** บอกตัวเอง “กูไม่โง่แล้ว กูไม่โง่” มันจะนินทาให้เราฟัง บอกเพื่อน “นี่เธอพอแล้ว ฉันบรรลุธรรมแล้ว เธออย่ามานินทา (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) ฉันต้องการอยู่อย่างสงบ ร่มเย็นในใจของฉัน ฉันจะไม่ฟังคำนินทาอันเลวร้ายจากปากของพวกเธออีกแล้ว” แล้วเราจะมีความสุขมาก

ท่านรู้ไหมคนไทยเป็นคนที่แย่ที่สุด คนไทยมีพื้นฐานสันดานทางวัฒนธรรมที่แย่ที่สุด อิจฉา ริษยา นินทาชาวบ้าน ในโลกนี้มีมนุษย์พิเศษอยู่ประเทศเดียว คือมนุษย์ประเทศไทย แม่ง โคตร นินทา ท่านรู้ไหมผมนี่เดินทางทั่วโลกเลย ประเทศที่เจริญที่สุดก็คือยุโรปนะครับ ท่านจะเห็นว่าพวกฝรั่งมันไม่นินทา มันจะไม่นินทาใคร มันจะยกย่องทุกคนที่เป็นคนของชาติมัน ไม่ว่ามันจะเด็ก ไม่เกี่ยวกับอายุ ไม่เกี่ยวกับอาวุโส ไม่เกี่ยว แต่สังคมไทยท่านเห็นไหม เป็นสังคมที่ตกต่ำมากที่สุด นั่นคือนินทาว່าร้าย ไม่ยกย่องคนดี ไม่รักคนไทยด้วยกัน ไม่ยกย่องคนไทยด้วยกัน มีแต่กระชกมัน กระชกอย่างเดียว เขาเรียกว่าสะกิดดาวรุ่ง คนไทยสันดานระยำชอบสะกิดดาวรุ่ง จึงทำให้ดาวรุ่ง เหล่านั้นร่วงโรย ไม่เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ ยกเว้นดาวรุ่งที่แข็งแกร่งที่สุด แต่ก็จำนวนน้อยมาก

ท่านรู้ไหมในทุกวงการของบ้านเมืองในสังคมไทยเรานั้นมีคนเก่งมาก แต่ **คนเก่งเหล่านั้นอ่อนแอ คนเก่งเหล่านั้นยอมแพ้ จึงทำให้บุคลากรที่มีค่า เหล่านั้นสูญหาย เพราะสังคมไทยของเราเป็นสังคมที่บีบคั้นคนเก่ง ทำให้คน**

**เก่งฉิบหาย ทำให้คนเก่งไม่มีโอกาส ประเทศชาติของเราจึงขาดมนุษย์ที่
สร้างสรรค์ มนุษย์ที่เก่ง มนุษย์เก่งนั้นคือมนุษย์ที่ไม่ตามใจใคร มนุษย์เก่งนั้นคือ
มนุษย์ที่คิดนอกกรอบ มนุษย์เก่งนั้นคือมนุษย์ที่กล้าพูด กล้าหาญในการที่จะ
เสนอแนะโดยไม่เห็นแก่ความหวาดกลัว แต่สุดท้ายมันเจ็บ เพราะมันอยู่ใน
สังคมไทยไม่ได้** สังคมไทยไม่ให้โอกาสแก่คนกล้าคิด กล้าแสดงออก และกล้าเสนอในสิ่งใหม่ มัน
จึงฉิบหาย มนุษย์คนไทยเป็นยังไง “เฮ้ ๆ ๆ ๆ ค่า...โห้ ๆ ๆ ท่านนายกค๊า” ผมเนี่ยนะเป็นคน
รังเกียจมากที่สุดเวลาอยู่ที่วัด ท่านรู้ไหม โคตร ๆ ๆ ๆ ผมเป็นคนที่ไม่เกลียดมากกับในวิถีคิดของ
สังคมไทยที่แย่งลงทุกวันนี้ มันเป็นคนที่ไม่อวด ท้าทายผู้อื่น แล้วต่ำไปจนถึงระดับ อบต. ล่างลงไป
ท่านรู้ไหม

“อาจารย์ขา สวัสดิ์นะคะ อาจารย์ ตอนนี้นะคะ คณะ อบต.จากที่โน้น ท่านนายก อบต.มา
ด้วยนะคะ ขอเชิญอาจารย์ไปถ่ายรูปหน่อย”

เฉลิมชัย “ไอ้เหี้ย นายก อบต.มึงเนี่ย”

“อะ คุณหมอมา” คุณหมอ อะไรก็ไม่รู้ “โห้ เนี่ย อาจารย์เดียวขอถ่ายรูปหน่อย อะ เนี่ย
อาจารย์คะ เดี่ยวรูปนี้ต้องไปท้ออเมริกันนะคะ”

โห้ว... มายก๊อด (เสียงหัวเราะในห้องประชุม) คือทุกอย่างเป็นแบบต้อง show off ท่านรู้
ไหมมันต้อง show off ไปถึงข้างล่าง ฝึกให้ลูกหลานของเราแหม่ง show off เห็นไหม เมื่อ show
off มันต้องไปท้าทายผู้อื่น ทำให้คนต้องเซเลบ์ กลายเป็นผู้เซเลบ์ อันนี้เป็นปัญหามากของสังคมไทย
ผมจึงพยายามพูดเสมอว่า เราอย่าเป็นคนเช่นนั้น **เพราะตราบไตที่คนไทยของเราเป็นคน
เช่นนั้น มันจึงทำให้บ้านเมืองของเราเติบโตช้า แล้วไม่มีโอกาสสำหรับคนรุ่นใหม่หรือคนที่เก่ง**
เพราะเราไม่ให้โอกาส สังคมไทยไม่ให้โอกาสแก่คนใหม่
สังคมไทยมีคนเก่งมากมายมหาศาล แต่คนเก่งเหล่านั้นไม่แข็งแรงพอ เห็นไหม
ครับอันนี้คือปัญหาใหญ่ที่สุดในทุกองค์กรนี้ ทุกที่ เราจะมีปัญหาอย่างนี้

สังคมไทยของเราเป็นสังคมที่ดีที่สุดในส่วนที่ดีที่สุดของสังคมไทย ในขณะเดียวกันใน
สังคมไทยก็มีสังคมที่แย่ที่สุดซึ่งทำให้บ้านเมืองไม่เจริญ ทำให้บ้านเมืองขัดแย้ง แบ่งก๊ก แบ่งกลุ่ม
แบ่งเหล่า เต็มไปหมด ความรักในสังคมไทยหายสาบสูญเพราะความเป็นตัวตน ความเป็นฝักเป็น
ฝ่ายเห็นไหม สมมุติว่าในสังคมไทยเรามีคนแบบผมเยอะ ๆ ไม่ใช่โห้วคนนะ ผมเป็นคนที่ยากให้
สังคมไทยเป็น แล้วผมจะกราบเรียนท่านเลยนะ ชีวิตผมปรารถนาอะไร ปรารถนาที่จะเป็นตัวอย่างที่ดี

ดีของคนไทย ผมปรารถนาขนาดนั้น ผมต้องการเป็น **ผมพุ่งเป้าไปสู่การตายอย่างมีค่า** การตายที่มีค่าที่สุดเป็นบุคคลที่มีค่าคนหนึ่งซึ่งสังคมไทยจะต้องมอง จะต้องเป็นตัวอย่าง นี่คือนั่นที่ผมวางชีวิตตัวเองเป็นขนาดนั้น ท่านรู้ไหม.. **ผมจึงต้องฝึกฝนตัวเองสูงมาก** เป็นผู้ให้เสมอ ท่านเห็นไหม **ชีวิตผมพยายามสร้างตัวเองให้มีความสุขมากที่สุด ทุกอย่างดีหมด แล้วตาย** ท่านเห็นไหม อันนี้คือสิ่งที่ผมอยากให้มันเป็นเพราะสังคมไทยเราหาคนอย่างผมยาก ท่านสามารถเป็นได้ เห็นไหม **ในประเทศไทยทุกคนของเราสามารถเป็นได้ แต่ว่าเป้าหมายของท่านแรงพอเท่าผมไหม มีความเพียรขนาดผมไหม มีความปรารถนาแรงกล้าแบบผมไหม** ท่านรู้ไหม จริงๆ แล้วทุกอย่างในโลกนี้ เราทำได้ทุกอย่าง นั่นคือเป้าหมาย ผมเป็นคนที่มีเป้าหมาย ถ้าผมต้องการเป็นคนดีที่สุดคนหนึ่งของประเทศชาติ ท่านรู้ไหมผมจะต้องเหนื่อยมากในการต่อสู้กับตัวเองในการเอาชนะตัวตนของผม แล้วก็ทำเพื่อผู้อื่น ผมไม่มีนินทา ผมไม่มีอิฉา ริษยาใคร ผมให้เกียรติทุกคนที่เป็นลูกศิษย์ผมทุกคนให้มีโอกาส

การบริหารคน

ท่านรู้ไหมคนในองค์กรผมไม่มีคนใดคนหนึ่งที่จะออกจากวัดร่องขุนของผมไป ผมเริ่มต้นจากคน 4 คน เดียวนี้...ผมมีคน 78 คนที่ดูแล ท่านรู้ไหมการวางแผนบริหารจัดการที่วัดร่องขุนนั้นยิ่งใหญ่ มาก จัดการได้ทั้งหมด ทั้งนี้งานใหญ่มากแต่จัดการได้ทั้งหมด ท่านรู้ไหมไม่มีใครที่ออกไป ออกไปจากวัดแล้วไปหากิน เมื่อเก่งแล้วออกไป ท่านรู้ไหมว่าไม่มี ทำไม่ได้ มีพวกทำปริญญาเอกของฝรั่ง มาสัมภาษณ์ผมแล้วทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องการจัดการ ท่านรู้ไหมนี่คือคำถาม คือมนุษย์ทุกคนล้วนมีตัวตน เมื่อเก่งแล้วก็แยกวงใช้ใหม่ เป็นปกติ แต่ท่านรู้ไหม **ผมสร้างคนขึ้นมาด้วยความเพียร ด้วยการเข้าใจอย่างละเอียดของคนแต่ละคน ใน 78 ชีวิตมีความแตกต่าง สิ่งหนึ่งที่สำคัญที่สุดคือการให้ความเมตตา ความเสมอภาค ผมเป็นผู้บริหารที่ไม่เคยรักคนใดมากกว่าคนที่ต่ำกว่า รักคนที่ใกล้ตัวเองมากกว่าคนที่ต่ำกว่า..ไม่มี** ท่านเห็นไหม ผมเป็นคนรักคนล่างล่าง คนสวน คนเก็บขยะเท่ากับคนที่ยืนอยู่ข้างผม เป็นผู้จัดการวัดร่องขุน เสมอกัน ไม่มีความแตกต่าง เห็นไหมไม่มีเลย ท่านทำได้ขนาดนี้ มันจะยิ่งใหญ่มาก แต่สิ่งที่เราทำไม่ได้ก็คือ เราเอาตัวตนของเราเป็นตัวตั้ง ใครเชลียร์กูมาก กูรักมึง มึงต่ำต้อยกว่า ความรู้ต่ำ กูไม่ยอมใกล้ชิดมึง มึงเป็นหน้าที่กระจอก ไม่ ท่านรู้ไหมผมอยู่ที่วัดร่องขุนทุกอย่างเสมอภาค ไม่มีความรู้สึกเลย ทุกคน 78 ชีวิตจะไม่รู้สึกเลยว่า อาจารย์...เหี้ย อาจารย์เหี้ย ไม่มี ไม่เคยมี

ท่านรู้ไหมในการประชุมแต่ละครั้ง ทุกเดือนต้องสอนธรรมะ ทุกเดือนสอนวิธีทำอย่างไรให้เรามีความสุข สอน สอนทุกเดือน ใหม่ ๆ มันก็ไปเรื่อย ๆ คนช่วงนี้มีเยอะมากนะผมเป็นคนนิยมคนชั่ว ผมเป็นคนชอบคนชั่ว ผมเป็นคนให้เกียรติคนชั่ว คนที่ไร้โอกาสผมชอบมาก ที่วัดร่องขุนของเรามีคนชั่วอยู่เยอะมากที่มาจากติดคุก ยาเสพติด เยอะมาก ท่านรู้ไหมผมปราบคนสุดท้ายที่จะปรารถนาที่จะปราบมัน ท่านรู้ไหมผมรอคอยการปราบคนที่ชั่วที่สุด รอเป็นเวลา 13 ปี ผมไปวัดร่องขุน ไปอยู่ที่วัดร่องขุน ผมรับคนทั่วไปที่มีความชั่วและเข้ามาแล้วอบรมมัน 13 ปีผ่านไปคนเหล่านั้นเป็นคนดีหมด กลายเป็นคนที่มีครอบครัวที่ดี อยู่อบอุ่นหมด ทุกอย่างเป็นแบบที่อาจารย์ปรารถนา การสอนและพฤติกรรมของเรานั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เขาเห็น ผมสอนเขาเนี่ยนะ จนเขาเป็นคนดีทั้งหมด แต่ผมรอคอยคนเพียงคนเดียวผมเชื่อว่าไอ้คนนี้ไม่เกิน 15 ปี มันจะต้องมาเป็นลูกศิษย์กู มันเป็นคนชั่วที่สุดในร่องขุน กินเหล้า เมายา ทุบตีชาวบ้าน เกกมะเหรก เกเร แม่มันร้องห่มร้องไห้ จนแม่มันเสียอกเสียใจ คือชีวิตมันบัดซบไปหมด เป็นคนระยำมากที่สุด ท่านรู้ไหม ผมต้องการเอาชนะไอ้คนนี้ ผมตั้งเป้าไว้ 15 ปี กูจะต้องชนะไอ้ห่าชัยนี้ให้ได้ ท่านรู้หรือเปล่า มันเข้ามาผ่านหน้าวัด

ชัย “อาจารย์ฮ่าๆ ฮี้ๆ (เสียงคนเมา) โอ้ววว แหมम्म โอ้วว...อาจารย์ สร้างวัด ไอ้ห่าเอ๊ย สร้างทำเหี้ยอะไรหะ”

เฉลิมชัย “เฮ้ย ไอ้ชัย มึงแดกเหล้าทำเหี้ยอะไร กูก็สร้างวัดทำเหี้ยของกู มึงแดกเหล้าทำเหี้ยอะไร”

ชัย “ผมก็แดก ทำไม อาจารย์ไม่แดกเหล้าเหรออ”

เฉลิมชัย “กูเคยแดกมาแล้ว เอาจี้ชัยกูตกลงกับมึงเลยนะ มึงอย่าไปเบียดเบียนแม่มึงเลย เอาจี้ มึงผ่านมาหากูเนี่ยะ มึงมาเอาค่าเหล้าจากกู แต่มึงอย่าเบียดเบียนแม่มึงนะ ไอ้เหี้ย อย่าเบียดเบียนแม่มึง โอเคไหม อย่าเป็นทุกข์ อย่าไปขโมยเงินแม่มึง เอาน่า มึงมาเอาเงินจากกูไปกินเหล้า กูชอบ กูชอบมึง ๆ ไป ไอ้ห่า” ตะตุต ตึบตึบ... “ไป ไม่มีเงินมาเอา”

ชัย “จารย์ แหม วันนี้มา รู้โซ่ม่า จารย์...เงิน”

เฉลิมชัย “ไม่มีปัญหาเอาไป 20” ผมให้มันตลอด เจอหน้ามันกอดมัน กอดมันตลอด “เฮ้ย...เป็นไงหะ ไอ้ห่า มึงยังแดกเหล้าอยู่นะ มึงไม่เบื่อบ้างหรือหะเหล้านี้ หา... เข้ามามึงนี่ แสงค์ นอนเหี้ย ไม่ทำอะไรห่าอะไรสักอย่าง แม่มึงก๊ง ๆ ขายนํ้าเต้าหู้ มึงก็ไม่ไปช่วยแม่มึงเก็บ”

ชัย “เฮ้อ อาจารย์..จารย์ อาจารย์ ผมแม่งคนเหี้ย แม่ง...ไม่มีใครเลย แม้แต่อาจารย์ก็ยังด่าผม”

เฉลิมชัย “กูไม่ได้ด่าเลย ไอ้ห้าเอี้ย กูไม่ได้ด่ามึงเลย เอ้า ไอ้ห้า ช่างแม่ง เอาไป ไอ้เหี้ย 20” ไปเรื่อย ๆ เป็น 10 ปี ผมพูดกับมัน จนมันไปกรรโชกแซ่แม่มัน กับหมอน้ำเต้าหู้แม่มัน กลับบ้าน โอ้โฮ ผมได้ข่าวมัน ผมดีใจมาก บอกไอ้ห้าไอ้ห้าแม่งเหี้ย 8 ปีผ่านไปเพิ่งจะยกน้ำเต้าหู้ (เสียงหัวเราะจากผู้ฟัง) แม่มึงไอ้สัตว์ แม่ง ...ยกน้ำเต้าหู้แม่มึง ผมดีใจมากนะ ผมมีความรู้สึกดีใจมากนะ ผมชมมันใหญ่เลย ผมกอดมัน ชมมันใหญ่เลย เลยให้มันอีก 20 ให้มันไปแตกเหล่า ชมมัน ท่านรู้ไหมใช้เวลามากในการที่จะเอาชนะคนนี้ จนกระทั่งวัดผมนี้เต็มไปหมดแล้ว คนงานนี้ไม่รับแล้ว เพราะมันเยอะเกินไป เป็นคนที่ 77 แล้ว พอแล้ว มันเต็มไปหมดแล้ว ตำแหน่งอะไรไม่มีแล้ว พอแล้ว ท่านรู้ไหมผมค่อย ๆ ทำให้มันจนกระทั่งมันช่วยแม่มันขึ้นรถเข็น รถน้ำเต้าหู้ตอนเข้าไปส่งแม่มัน จนกระทั่งตอนเย็น มันไปช่วยแม่มันขึ้นรถเข็น ผมใช้เวลา 8 ปี 10 ปีผ่านไป มันเริ่มลดการกินเหล้า ยังกินทุกวันเมามายเหมือนเดิม แต่อย่างมีการช่วยเหลือแม่มัน เห็นไหมผมสอนมันเรื่อย ๆ วันละคำ สองคำไปเรื่อย ๆ ท่านรู้ไหม 13 ปีผ่านไป วันหนึ่งมันเดินมาหาผม ตากล้าตอนเช้า

เฉลิมชัย “มึงมาหากูทำเหี้ยอะไรเช้านี้”

ชัย “เอ่อ อาจารย์ครับ ผม ผมอยากทำงานครับ”

เฉลิมชัย “หา.. มึงอยากทำงานหรือ ทำไมมึงคิดอยากทำงาน”

ชัย “ผมช่วยมากครับอาจารย์ ผมเป็นคนช่วยมาก ผมอยากช่วยแม่ผม ผมสงสารแม่ผมครับ”

เฉลิมชัย “โธ่ ชัย” ผมก็เข้ากอดกับมัน “มันเป็นวันที่กูรอคอย กูรอคอยมึงมา 13 ปี ในวันนี้ กูตั้งใจจะรอคอยมึง 15 ปี เพื่อได้ยินคำพูดของมึงคำนี้ ชัย มึงทำงานกับกู วันนี้กูจะพามึงเข้าไปพบกับพี่น้องของเราทั้งหมด กูจะพามึงไปอย่างมีความสุขมากที่สุด” ผมเปิดประชุมด่วนเอาไอ้ชัย ตาเยิ้มกินเหล้าเข้าไปในที่ประชุม (เสียงหัวเราะจากผู้ฟัง) ผมบอกพี่น้อง “พี่น้องทุกคน พี่น้องทุกคน ไอ้คนนี้ เป็นคนที่เหี้ยที่สุด อาจารย์ปรารณามัน 15 ปี แต่ตอนนี้มันสำเร็จ 13 ปี เหมือนพี่น้องเราหลายคน ไม่ว่าจะเป็นไอ้แดง ไม่ว่าจะเป็นไอ้สุข ไม่ว่าจะเป็นไอ้วิน ไม่ว่าจะเป็นไอ้ลุงวิทย์ แต่ละคนเข้ามาทั้งนั้น แต่ทุกวันนี้เขามีชีวิตมีครอบครัวที่ดี อาจารย์ปรารณาคนนี้เป็นคนสุดท้ายที่จะให้มันเป็นคนดีให้ได้ ขอให้พี่น้องทุกคนจงเป็นกำลังใจแก่มัน เราจะตัดเหล้าของมันให้ได้ ให้มันเป็นผู้ที่ทำงาน ให้มันเป็นคนที่ดูแลแม่ของมันซึ่งแก่แล้ว ทดแทนพระคุณของแม่มัน ขอให้พี่น้องทุกคน ประมือให้แก่นั่นแล้วเป็นกำลังใจให้มัน” สอนมัน ผมสอนมันอย่างใกล้ชิดเลย คือสิ่งที่สำคัญที่สุดนั่นคือผม **เข้าใจมนุษย์ ผมจึงสอนมนุษย์ได้ดีที่สุด ผมเข้าใจมนุษย์ทุกคน ตั้งแต่คนที่ดีที่สุดจนเหี้ยที่สุด** ผมเข้าใจมัน ดังนั้นวิธีสอนของผม ผมจะอย่างไรในการสอนคนเหล่านี้ให้มันตัดเหล้า สิ่งที่เราจะทำให้มันตัดเหล้า เห็นไหมผมใช้เวลา 13 ปีไม่ใช่น้อย ๆ ใช้เงินให้มันไปกับการกินเหล้าไปไม่รู้ตั้งเท่าไร แต่ท่านรู้ไหมนั่นคือสิ่งที่มันรู้สึกว่ามันหวังได้มากที่สุดในโลกนี้คือ

ท่านรู้ไหมว่าผมพยายามในการทำอย่างนี้และก็ประสบความสำเร็จมาเยอะมากกับคน เพราะผมเข้าใจมัน **ความเข้าใจมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ทำให้การบริหารจัดการต่อ มนุษย์ด้วยกันนั้นง่าย** เห็นไหม แต่ทำไมมันจึงปกครองยาก ทุกองค์กรบอกว่าปวดหัวชิบหาย ใครที่เป็นเจ้านายคน ใครที่เป็นเป็นหัวหน้า แม่เกรียด รู้สึกชีวิตทำไม แม่ทำ ไม่ได้ตั้งใจ ให้อำ แม่กลับบ้านคุยกับผัว...เกรียด ให้อ้วคุยกับเมีย...เกรียด ท่านเห็นไหม ท่านเป็นอย่างนี้ แต่ผมไม่มี เพราะผมตั้งใจให้มันมีความสุข ผมปรารถนาที่เป็นผู้ให้แก่นั้น ให้ครอบครัวมีความสุข ให้ความรู้ ให้ธรรมะ ให้ความคิด ให้เงินทอง ให้การดูแลเอาใจใส่ สวัสดิการ ทุกอย่าง เป๊ะ ๆ ๆ อย่างดีเยี่ยม ท่านเห็นไหม ไม่มีใครหนีจากผม ผมบอกผม ตายแล้วมึงจะทำต่อไป ผมวางทุกอย่างทุกอย่างไว้ให้กับมัน ผมตาย มึงทำต่อไปเพื่อชาติของเรา เพื่อ พระศาสนาของเรา เพื่องานศิลปะที่อันยิ่งใหญ่ของประเทศชาติของเรา มึงจงถวายชีวิตเพื่อ ประเทศชาติ เพราะคนในชาติของเรานั้นเห็นแก่ตัวมากเกินไป มึงจงร่วมกัน เมื่อหลังจากกูตายไป แล้ว มึงจงทำ คนจะได้เห็นว่าย่างมึงกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่เสียสละ ชีวิตเพื่อชาติ เพื่อพระศาสนา เพื่องาน ศิลปะของชาติของมัน เห็นไหมนี่คือสิ่งที่จะเป็นตัวอย่าง ผมปรารถนาอย่างนั้น **ดังนั้นจึงต้อง พยายามมากที่จะต้องเรียนรู้ตัวเองให้มากที่สุด เพื่อที่จะเรียนรู้ผู้อื่น ศิลปะใน การบริหารจัดการตัวเองนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด**

ที่นี้สอนเรื่องวิธี **วิธีในการบริหารจัดการตัวเองนั้น จงมองความระยำหรือ ความชั่วในใจของตัวเอง** เรานั้นจะไม่เห็นความชั่วของตัวเอง เราแยกความชั่วของตัวเองออกมาชัดเจน ฝ่ายที่เป็นผลกระทบต่อผู้อื่น นั่นก็คือความขี้ ๆ ต่าง ๆ ของเรา ขี้โกรธ ขี้น้อยใจ ขี้งอน ขี้อิจฉา ขี้ริษยา ขี้ระแวงตระแวง ขี้บ้าขี้บอ ขี้กระจอกหงอย มนุษย์จะเป็นอย่าง

นั่นเราจมอง ชี้นีเยว ตรีหนี่ เราต้องมอง **เราต้องแก้ไขได้ เราต้องแก้ทั้งหมดของเราให้ได้** ผมมีเหมือนพวกท่านทั้งหมด แต่ผมพยายามแก้มัน พยายามมอง

ผมมีอะไรมากที่สุด อัจฉริยาผู้อื่น...มี ผมจะฆ่าตัวอัจฉริยาผู้อื่น ผมตั้งเป้าไว้เลยอีก 3 ปีข้างหน้าจะฆ่ามันให้ได้ พยายามฆ่า ภูเป็นคนระแวง ชีระแวง ภูต้องฆ่าความระแวงของภูให้ได้ ทำใจเมื่อเกิดเหตุการณ์ระแวงขึ้นมาทำใจตัวเอง มีสติ ระวังใจตัวเอง แล้วปล่อยวาง ไม่ระแวง ๆ ๆ ๆ เห็นไหมชีกรธ ก็ระวังความโกรธตัวเองอยู่เสมอ ๆ ๆ ๆ ฝึมองจับเป็นตัว ๆ ๆ ๆ ๆ

จนกระทั่งทุกตัวหาย ผมอาจหาญขนาดทุกอย่างที่ผมชอบ ผมเลิก ท่านคิดดูมันสูงมากนะ คิดดู คิดดู ชอบผู้หญิง...เลิก ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบกินเหล้าเมายา...เลิก อันนี้เรื่องใหญ่ เรื่องแบบใหญ่ ๆ ที่ทุกคนเรียกว่าใหญ่ เลิกหมด เลิกไปเที่ยวกลางคืน เลิกไป drink ต้ม เมา เคค bar เลิก ไม่ออกจากบ้านหลัง 2 ทุ่ม นอนหลับ 2 ทุ่มเป๊ะ 2 ทุ่มครึ่งหลับ ไม่สนใจอะไรสักอย่าง ทำงาน แล้วก็มีชีวิตอย่างสบาย ๆ ท่านรู้ไหมผมเลิกเหล้า เอาบุญหรือก่อน บุญนี้เลิกง่ายสำหรับผม ผมเห็นว่ามันไม่ดี ผมเลิก...ง่าย เลิกเหล้าผมตั้งใจเลย อีก 5 ปีข้างหน้าจะเลิกเหล้า จะไม่กินแม้แต่หยดเดียวตั้งเป้าไว้เลยลดไปเรื่อย ๆ ๆ ๆ มันไม่ถึงหรอกครับ มันไม่เคยถึง 5 ปี มันจะประมาณ 3 ปี 3 ปีกว่า ผมพูดกับเมียว่า “แฉงวันนี้เป็นวันที่พี่จะเลิกเหล้าแล้วนะ” เหมือนที่ผมพูดว่า “ตั้งแต่นี้ไปพี่จะเลิกผู้หญิง” พูดกับเมีย “ตั้งแต่นี้พี่จะไม่แตะต้องผู้หญิงคนใด จะเลิก” ฮ่า ๆ ๆ พวกผู้หญิง ฮาเลย “ทำไมพี่กูไม่เป็นอย่างนี้บ้างวะ พี่กูยังล่าสอนอยู่เลย” อย่างนั้นไม่เป็นไรสันดานมันเป็นอย่างนั้นผู้ชายตัวผู้มันต้องเป็นอย่างนั้น สัตว์ตัวผู้ต้องเป็นอย่างนั้น ดังนั้นเราต้องวางใจนะ เมียต้องวางใจไว้ก่อน เพื่อว่ามันจะคิดได้ นี่เราต้องบอกว่าไม่ยุ่งกับผู้หญิง แล้วเสร็จเรียบร้อย เหล้า

แฉงก็ตอบว่า “อะไรพี่ ไม่เห็นพี่กินอะไรมาเลย” เพราะตอนหลังเริ่มน้อยลง ผมไม่กินเหล้า เมียบอก “กินไวน์ก็ได้ กินไวน์ก็ได้ ไม่เป็นไรกินเป็นยา”

เฉลิมชัย “ไม่เอา ไม่กิน”

แฉงถามผมว่า “ทำไมถึงไม่กิน”

เฉลิมชัย “ผมต้องการชนะใจตัวเอง”

ผมต้องการชนะใจตัวผม ดังนั้นผมจึงไม่กิน มันไม่ได้ทำร้ายอะไรผม แต่ผมต้องการชนะมัน ของที่ผมชอบมากที่สุด ผมจะต้องตัดมันออกไปมากที่สุด แล้วท่านรู้ไหมอันสุดท้ายที่ผมเอาชนะ เป็นอันที่รุนแรงที่สุดในชีวิตของตัวเอง ซึ่งไม่ได้สำคัญบ๊อบบอคแตกอะไรเลย ท่านรู้ไหมผมเอาชนะอะไร สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ผมเอาชนะได้ไม่นานมานี้เอง ประมาณสักปีกว่า ท่านรู้ไหมผมเอาชนะสิ่งที่ติดอยู่ในใจผมมากที่สุดคือ “ทุเรียน” ท่านรู้ไหม...(เสียง

ฮาจากผู้เข้าร่วมประชุม) ท่านอย่าขำสิ ทูเรียนนี่นะ ท่านรู้ไหมผมนี่นะเป็นคนที่ชอบทูเรียนมากที่สุด ทูเรียนมันไม่ได้เดือดร้อนอะไร มันไม่ได้เดือดร้อนอะไร มันไม่ได้แย่งผิวหรือแย่งเมียมึงหรืออก แต่ว่า ทูเรียนมันเป็นของชอบของผมไง ผมจะกินทูเรียนประจำของผมไง สมัยก่อนยังดีมีทูเรียนหน้าเดียว ไข่ไหม เดียวนี้มันมีทูเรียนออกมาทุกหน้า ทุกเวลา มันมีทูเรียนออก ผมกินทูเรียน ผมเป็นคนชอบ ทูเรียน เวลาเดินผ่านร้านขายทูเรียน เขาจะรู้เลย ผมเดินมาปั๊บเขาจะเตรียมให้เรียบร้อย ผมก็หิ้ว กลับบ้านกินกับลูกน้อง กินกับเมีย ลูกน้องมาก็ซื้อ 2-3 ลูก กิน ๆ ๆ ๆ ผมจะกินอย่างนี้ ผมชอบ วัน หนึ่งผมบอกเมียผมว่า “แจง วันนี้พี่จะไม่กินทูเรียน”

คุณแจง “เอาอีกแล้ว แล้วทูเรียนมันเกี่ยวอะไรกับพี่เล่า มันไปเดือดร้อนอะไรกับพี่เล่า พี่ ชอบ พี่ก็กินมันไปสิ ไม่ได้เดือดร้อนอะไร ทุกข์ร้อนอะไร ทูเรียนไม่เห็นทำความเดือดร้อนให้กับครอบครัว เลย”

เฉลิมชัย “ไม่เกี่ยว มันไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้กับใคร แต่มันเดือดร้อนใจพี่ พี่เลือกรักมัน ลืนนพี่เลือกไปชอบมัน วันนี้พี่จะเลิกมันตั้งแต่วันนี้ เป็นต้นไป”

ท่านรู้ไหมผมเลิกตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ปีกว่า ตอนนั้นผมกำลังจะเลือกว่าผมจะเลิกอะไร (เสียงหัวเราะจากผู้เข้าฟัง) ผมยังไม่รู้ว่าผมชอบอะไรตอนนี้ ผมยังมองไม่ออกเลยว่าผมยังชอบอะไร อยู่ เพราะว่าผมเป็นคนที่**จะตัดทุกอย่างให้หมดสิ้น ตัดสิ่งที่ตัวเองรัก และชอบมากที่สุดให้หมดออกไปจากความรู้สึกของตัวเอง เห็นไหม นี่เขาเรียกว่า**
สภาวะธรรม หมายถึงสภาวะแห่งความว่าง จะว่างมากที่สุดต้องตัดความอยาก
ของตัวเองทุกอย่างในโลกนี้ ดังนั้นโดยสรุปว่า การเกิดในโลกนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือความสุข ความสุขนั้นหาได้ง่ายที่สุดสำหรับมนุษย์ และก็ยากที่สุดสำหรับมนุษย์เช่นกัน มนุษย์ที่มีสติปัญญา ต้องมองไปที่ความสุข ดำรงชีวิตทำมาหากินมุ่งไปสู่ความสุขอย่างเดียว อันนี้คือสิ่งที่สำคัญที่สุด มนุษย์ต้องมีความสุขจนลมหายใจสุดท้าย...แล้วตาย

ถ้ามนุษย์มีแต่ความรุ่มร้อน เป็นทุกข์ในใจตัวเองจนลมหายใจสุดท้ายตาย ถือว่าเกิดมาครั้งนี้ โศครัง ต้องมีความสุขแล้วตาย หลังจากนั้นช่วงมัน มึงจะสวรรค์วิมาน บ้า บอ คอแตกอย่าไปคิด คิดอย่างเดียวว่าทำอย่างไรให้เรามีความสุข แล้วก็บริหารจัดการตัวเราเองให้ดีที่สุด ให้เข้าใจผู้อื่นให้มากที่สุด แล้วจึงประสบความสำเร็จ ทำให้เรามีความสุข

วันนี้คิดว่าน่าจะพอแล้วมั้ง ผมไม่รู้เวลา ผมเป็นคนที่บริหารเวลาไม่ถูก บางทีต้องเอาผ้าอย่าง นี้ อาจารย์ไปได้แล้วนะ ได้หรือยังครับเวลา น่าจะเกินนะเพราะผมโหม่มาก ยังเหอออ โอโห...ถ้ายัง นี่ผมให้ถามคำหนึ่ง มะ มา ใครข้องใจถามผมสักคำ หมอเดียวก่อนหมอ เหลืออีก 6 นาทีหรือ 15

นาทีเหรอ โอ้ยยย มาเลย ถามเลยมา ใครถามผมสักคำหนึ่ง ถามเลยครับ เชิญ ๆ ๆ เลย ผมชอบ
คำถามมีเวลาให้ถาม 15 นาที ว่ามาเลยครับ เอามาเลยคุณหมอ หมอว่ามาเลย

อภิปรายซักถาม

คำถามจากผู้เข้าร่วมประชุม

อาจารย์จะจัดการนักการเมืองที่ชั่ว ๆ ได้อย่างไร

เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

โอ้โหเข้าล๊อคเลย แหม...ม โอ้...เป็นคำถามที่ อืม...ท่านรู้ไหม คำถามนี้เป็นคำตอบที่อยู่ใน
หัวใจของเรา อาจารย์จะจัดการกับไอ้พวกนักการเมืองชั่ว ๆ ได้อย่างไร โอ้โห..(เสียงปรบมือจาก
ผู้เข้าร่วมประชุม) แหมมม มันเข้าล๊อค...ให้ดำตันทีเลย โอ้โห แม่เจ้าประคุณทูลหัว นี่ไม่ใช่หน้าม้า
ผมนะ ไม่ใช่ผมจัดมาให้ตั้งคำถามอันนี้นะ ท่านนักการเมือง ไม่ใช่ผมจัดฉฉฉ ฉฉฉ ฉฉฉ
ตอบ ยากส์ น่องเอ้ยยย จัดการกับมันยาก นักการเมืองบ้านเราเป็นนักการเมืองที่น่ารังเกียจมาก
ที่สุด ถือว่าเป็นนักการเมืองที่ชั่วจำนวนมาก นักการเมืองดีไม่ใช่ไม่มี ผมรักนักการเมืองหลายคน
ที่เป็นคนมีคุณภาพ แต่ว่าอย่างที่เรารู้ มันยากเพราะคนชั่วมันเยอะเหลือเกิน นักการเมืองในบ้านเรา
เติบโตขึ้นมาด้วยผลประโยชน์ ด้วยการอยากได้ ด้วยการอยากรวย ด้วยการอยากมีเกียรติ ด้วยการ
อยากมีอำนาจมากกว่าผู้อื่น ดังนั้นคนเหล่านี้มันเป็นนักการเมืองด้วยการกอบโกยชาติบ้านเมือง
เพราะเริ่มต้นจากการคิด วิธีการคิดในการที่มันจะเล่นการเมือง มันปรารถนาความยิ่งใหญ่ มัน
ปรารถนาอำนาจ มันปรารถนาเงินทอง มันปรารถนาความร่ำรวยของครอบครัวมันและพรรคพวก
มันจึงเป็นปัญหา ถ้านักการเมืองมันเล่นการเมืองโดยการเห็นแก่ชาติบ้านเมืองบ้านเมืองเราก็จะไม่
ฉิบหายจนถึงขนาดนี้หรอก ผมถึงบอกว่าปัญหาสังคมไทยของเรานั้นน่ากลัวมาก

ดังนั้นอย่าไปคิดมากเกินไป เรื่องการเมือง เพราะว่ามันเป็นอย่างนี้ครับ ถามว่าในอนาคต
ชาติบ้านเมืองของเราจะดีไหม ผมยังเชื่อว่าดีเพราะบุคลากรของเรานั้นเวลาเห็นความตกต่ำมากที่สุด
ของชาติบ้านเมือง เห็นนักการเมืองชั่วมากที่สุด วันหนึ่งข้างหน้าจะมีการเมืองที่ดีเกิดขึ้นใน
ประเทศชาติ ผมยังเชื่อว่าคนไทยของเรานั้นจะพัฒนาไปสู่อาชีพที่มีค่า อาชีพที่มุ่งไปสู่การช่วยชาติ
ทุกอาชีพ ไม่ว่าอาชีพหมอ ไม่ว่าพยาบาล ไม่ว่าศิลปินแบบผม ไม่ว่าจะเป็นักการเมือง ผมเชื่อว่าวัน
หนึ่งความเลวร้ายมากที่สุดเหล่านี้มันจะทำให้เกิดคนที่มีคุณค่าและคุณภาพ คนที่เสียสละ เข้าไปสู่
การเมืองมากขึ้น ผมก็ยังเชื่ออย่างนั้นนะครับ ว่าเอาเถอะ ยังไงที่ถามมามันชั่วก็เอาเรารู้ ๆ กันอยู่
แต่เราเป็นประชาชนนะครับก็ได้แต่มอง บ้านเมืองเราก็แย่ลง จริง ๆ นักการเมืองคือผู้ที่สำคัญ
ที่สุดของชาติบ้านเมืองเป็นคนที่สำคัญมากที่สุด เป็นกลุ่มคนที่สำคัญมากที่สุด ในการที่จะทำให้ชาติ

บ้านเมืองเจริญหรือฉิบหายก็ขึ้นอยู่กับนักการเมือง จริง ๆ แล้วมันเป็นพวกกลุ่มคนที่มีคุณภาพมากที่สุด มีคุณค่ามากที่สุดของบ้านของเมือง

แต่ถ้าจิตสำนึกของมันเป็นอย่างนั้น มันก็ต้องเป็นอย่างนั้น เมื่อจิตสำนึกมันเป็นคนชั่ว บ้านเมืองก็ฉิบหาย แต่ถ้าจิตสำนึกของมันเป็นคนดีมากบ้านเมืองก็เจริญ ก็แค่นั้นเองนะครับ ดังนั้นเราช่วยไม่ได้ มาบอกให้ผมเสกให้พวกนักการเมืองดีมันเป็นไปได้ไหมนะขอให้น้องเสกตัวเองก่อนแล้วกัน เราพยายามเสกตัวเราเองให้ดีก็แล้วกัน วันหนึ่งข้างหน้าลูกหลานของเราอาจเป็นนักการเมืองที่มีค่านะครับ ผมเชื่อว่าอย่างนั้น

คำถามจากผู้เข้าร่วมประชุม

จุดเปลี่ยนของอาจารย์ จากที่เดิมที่อาจารย์ไม่ได้มองที่ตัวเอง อาจารย์ก็เป็นอย่างทีบอกตอนนี้มีอะไรที่ทำให้อาจารย์คิดได้อย่างนี้ แล้วก็มีอะไรเป็นจุดที่ทำให้อาจารย์มีความรู้สึกว่าจะต้องกลับมาที่ตัวเอง แล้วก็พยายามทำให้ตัวเองไม่รับอารมณ์คนอื่นเข้ามาอย่างที่อาจารย์บอกนะครับ

เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

ครับ ขอบพระคุณครับ อันนี้เป็นเรื่องสูงนะครับ เพราะผู้ที่ถามเป็นผู้ที่สูงวัยหนึ่ง อันที่สองท่านมีความรู้ทางธรรมะมาก ที่ท่านถามที่จริงท่านรู้หมด แต่ท่านถามผมเพื่อให้คนอื่นได้รู้ คืออย่างนี้นะครับจุดเปลี่ยนนั้นก็คือ **มนุษย์นั้นส่วนใหญ่มันมองไปข้างนอก มันจะไม่มองข้างใน** เมื่อมองไปข้างนอกมากที่สุดจึงมีความทุกข์มากที่สุด ผมเป็นคนที่อยู่ในมิติแห่งความทุกข์มากกว่าผู้อื่นด้วย เพราะผมเป็นคนเล่นแรง เวลาเล่นข้างนอกแล้วผมเล่นแรง ผมไม่ใส่ใจใคร ผมเอาตัวตนของตัวเองเป็นตัวตั้งเลย แล้วก็ปัญหาามากที่สุด แล้วก็ทุกข์มากที่สุด ทุกข์ด้วยสุขด้วย สุดท้ายสุขที่ผมคิดว่าสุข มันกลายเป็นไม่สุข มันกลายเป็นทุกข์ซะมากกว่า ผมอาจจะเรียกว่าโชคดีที่มีภพชาติดี ธรรมะผมดีในหลายภพชาติ ผมเกิดมาภพชาตินี้คือผมมีดวงตาเห็นธรรมง่ายกว่าผู้อื่นและชัดกว่าผู้อื่น อันนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าเป็นเหตุเป็นผลก็คือผมเห็นความทุกข์ของผมมากกว่า ผมเห็นชีวิตของผมเป็นทุกข์มากกว่า แล้วทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์ด้วย คนรอบข้างผมเป็นทุกข์ด้วย แล้วผมก็ทนไม่ได้ที่จะเป็นอย่างนั้นต่อไป **ผมจึงเริ่มในการที่จะเรียนรู้ เรียนรู้จากหนังสือเล่มหนึ่ง คือตัวกูของกูของอาจารย์ท่านพุทธทาสเป็นเล่มแรกที่ผมอ่าน** ผมอ่านอาจารย์พุทธทาสไม่กี่หน้าแล้วผมก็ไม่อ่านอีกเลย ไม่อ่านอีกเลย ผมรู้แล้วว่าอะไรคือหนทางแห่งความสุขที่แท้จริง ผมจึงเริ่มเลยตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป อีก 15 ปีข้างหน้าผมจะเป็นคนที่ดีพร้อมทุกอย่าง ทุกอย่าง ผมจะปฏิบัติการใน

การเข้าใจตัวเองให้มากที่สุด แล้วก็เรียนรู้มนุษย์ทั้งหมดให้มากที่สุด เรียนรู้ธรรมชาติ เรียนรู้ทุกอย่างในโลกนี้ สัตว์ทุกอย่าง ทุกตัว สรรพสัตว์ สรรพสิ่งทั้งหมด นั่นคือการเรียนรู้ **เมื่อ study ตัวเองมากที่สุด นั่นคือการตัดกิเลส ความชั่วของตัวเองมากที่สุด** นั่นคือการลดทอนลงไปเรื่อย ๆ ๆ ๆ ๆ ในขณะเดียวกันต้องผู้อื่นเข้าใจผู้อื่น มากขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ เข้าใจอย่างละเอียดมากขึ้น ใช้เวลา 15 ปีในการเรียนรู้

ผมเรียนแบบเซน ไม่อ่านหนังสือ ไม่อ่านปริยัติ แต่เข้าใจ เรียนเข้าไปสู่การเข้าใจของมนุษย์ทุกคน **เริ่มฝึกไปสู่การเป็นผู้ให้ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เอาจากผู้อื่น เป็นผู้ให้อย่างเดียว** ดังนั้นความตระหนี่ก็ต้องลด ความโลภ ความละโมภก็ต้องลด มันฝึกตลอดเวลา 15 ปี ผมฝึกทั้งภายนอกและภายใน นั่นก็คือ ภายนอกเมื่อมีผลกระทบเอากลับมาแก้กลางคืน มาเข้าสมาธินั่งเจียบ ๆ แล้ววิเคราะห์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่เป็นผัสสะที่เป็น **ผลกระทบต่อตัวเอง** เมื่อกลางวัน เมื่อเย็นนี้ กระทบต่อผู้อื่นแล้วเรามีอารมณ์ อะไรที่เข้าไปกระทบกับเขา เข้าไปร่วมมือในการก่อความฟุ้งซ่านให้แก่ใจของตัวเอง วิเคราะห์แล้วเห็นปัญหาว่าจิตเราฟุ้งเข้าไปกระทบกับมันเมื่อไหร่ จึงรู้ว่าเราซำเ็นไป เดียวกวตหน้ากุเอาใหม่ เห็นไหมฮะนั้นคือการแก้ปัญหาทุกวัน **เมื่อลืมนั่นจึงเห็นทุกอย่างและทำต่อทุกอย่างแต่ต้องไม่มีผลกระทบต่อใจ เห็นปฏิบัติการแต่ต้องไม่มีผลกระทบกับใจตัวเอง เมื่อมีผลกระทบต่อใจเมื่อไหร่กลางคืนนั่งวิเคราะห์ผลกระทบอะไรนั้นเกิดจากอะไร ใจเราวูบไปสู่ความไม่พอใจอย่างไร ความอยากของใจเรา อยากอะไร**

เห็นไหมฮะมันไปแก้ปัญหาเมื่อตอนกลางคืนนั่นคือการนั่งสมาธิ นั่งสมาธิคือการมีโอกาสวิเคราะห์ตัวตนของตัวเอง ท่านรู้ไหมว่าท่านไม่เคยนั่งเจียบอยู่คนเดียว ท่านรู้ไหม **การนั่งเจียบอยู่คนเดียวนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด** ท่านลอง ท่านอย่าไปเพ้อเจ้อว่าการนั่งคือวิปัสสนาไปสู่ชั้นสวรรค์ นรก บ้าบอ คอแตก ประสาทแตก น้ำเน่าเลอะเทอะ ท่านอย่าไปคิดเชื่อนั่นถ้าท่านเชื่อนั่นท่านจะไม่นั่ง

ท่านรู้ไหมว่าการนั่งสมาธิ (1) คือการให้สุขภาพท่านดี (2) **การนั่งสมาธิเน้นเป้าหมายหลักคือการวิเคราะห์ตัวท่านเอง การได้มีโอกาสได้วิเคราะห์ตัวท่านเอง เวลาท่านลืมนั่ง อย่างนี้ท่านจะรู้สึกอะไร แต่ถ้าท่านนั่งหลับตาแล้วเจียบ ท่านจะรู้ทุกอย่างว่า เหี้ย ระบาย ตำบอน สัตว์ นรก อยู่ในหัวท่าน มันจะไหลออกมา** เรื่อง

อดีต อดีตที่ผ่านมา เรื่องข้างหน้าจะอย่างไร มันจะเข้ามาในหัวสมองของท่านฉิบหายวายป่วงหมด
ประสาทแตก ลืมตาแมงมันซะเลย (เสียงหัวเราะจากผู้ฟัง) อ่า ๆ ๆ ๆ ๆ สุดท้ายก็ลืมตาแมงมันซะ
เลย จบไป ลืมตาแล้วมีความสุขมากกว่าถูกลบตา อ่า...เห็นไหมนี่คือสิ่งที่ท่านโง่ ท่านจำไว้เลย
นะว่า**การลืมนั่นคือการฆ่ากิเลสในใจของตัวเอง** เป็นการวิเคราะห์สันดานของ
ตัวเองคือตัวจิตของตัวเอง ตัวสันดานตัวนี้มันเป็นตัวที่มาจากหลายภพชาติ เป็นสัญชาตญาณของเรา
เอง ท่านรู้ไหมคนที่บรรลุนิพพานมากที่สุดนั่นคือการเข้าไปสู่สัญชาตญาณไม่ใช่สันดาน สันดานยังต่ำ
ไปต้องเข้าไปที่สัญชาตญาณ อันนี้คือความยิ่งใหญ่ที่สุด ดังนั้นท่านลืมนั่น ท่านวิเคราะห์ จับผิด
ตัวเอง ลืมนั่นเพื่อจับผิดตัวเองแล้วปล่อยวาง แล้วท่านวิเคราะห์

ทีนี้สิ่งที่สำคัญของคนที่มีความสุขมากที่สุด ท่านจำไว้ **ท่านอย่าเอาปัญหามาพอกไว้
กับตัวเอง ท่านจะต้องทำใจของท่านให้ว่าง** เมื่อมีปัญหาสิ่งใดที่ยังไม่ได้สะสาง
จงสะสางให้หมดทุกเรื่อง ท่านทะเลาะกับเขาท่านอย่าให้มันคาไว้ ถ้าท่านคาไว้
มันจะอยู่กับท่านจนตาย มันยังอยู่ในใจท่าน ท่านจำไว้เลย

มีผู้หญิงอยู่คนหนึ่งอยู่การบินไทย “สวัสดิ์คะ อาจารย์ขา ไหว้วันนี้นั้นคุณธรรมะอาจารย์ ธรรมะ
ภิรมย์ ไหว้ อาจารย์พูดดีมากเลย อยากจะขอถามอาจารย์นิดนึงนะคะ อย่างหนูนี้ หนูเครียดมาก
เลย ชีวิตหนูทำไมเป็นอย่างนี้”

เฉลิมชัย “อ้อ เดียว ...ใจเย็น ๆ หนู ใจเย็น ๆ เอ้า ๆ ว่าไป มันเป็นอย่างไรหนู”

สาวการบินไทย “หนูปล่อยวางอะไรไม่ได้เลยคะ อาจารย์ ทุกวันนี้เนะ อีเหี้ยนั่น อีเหี้ยนั่น มัน
อยู่ตรงนั้น อีเหี้ยนั่น”

เฉลิมชัย “อีเหี้ยนั่น อีเหี้ยนั่นมันเป็นอะไร”

สาวการบินไทย “คืออย่างนี้คะ มันเป็นเมียน้อยผัวหนู มันเป็นเมียน้อยผัวหนู หนูไม่ยอม
ร่วมงานกับมันเลยมันเป็นเสนียด รังเกียจ”

คนร่วมงานกัน อีนั้นอยู่หัวโตะโน้น มุมโน้น อีนี้อยู่มุมนี้ อีผัวอยู่ตรงกลาง อีผัวล่ออีนั้น อีนั้น
มาขอผัวจากมัน

สาวการบินไทย “ก็บอกว่าให้ไป 3 ปีมาแล้วอาจารย์ หนูทุกข์มากเลย วันนั้นฟังอาจารย์แล้ว
โอ้โห การปล่อยวางขอให้อาจารย์ช่วยอธิบายอีกทีสิ”

เฉลิมชัย “หนูชีวิตหนูเนี่ยนะ ไม่ใช่ชีวิตเดียว ชีวิตโง่ ๆ ควาย ๆ อย่างหนูมีตั้งมากมาย
มหาศาล หนูรู้ไหม หนูจะติดบ้า ติดบออะไรกับมัน โอ้เหี้ย โอ้ห่า แมงก็แยกกับหนูไปนานแล้ว อีนั้นก็

แม่งยืนอยู่ตรงนั้น แล้วหนูก็ลำบากใจ 3 ปี หนูทนไม่ได้ที่จะผ่านหน้ามัน หนูต้องอ้อมมาทำงาน หนูบ้ำไปเธอ หนูเอจี้ หนู ผัวหนูมันหี้อยู่แล้ว มันไปเอาเมียใหม่ก็เรื่องของมัน หนูทำใจให้ว่าง แล้วสบายใจ หนูเดินไปหาอีนั้นเลย หนูไปเดี๋ยวนี้ หนูไป หนูเดินไป..”

สาวการบินไทย “นี่มันก็พยายามขอโทษหนูมาหลายทีแล้ว หนูไม่ให้ภัยมัน หนูสาปส่งมัน หนูแข่งมันเผาพริกกับเกลือ ถ้าหนูมีคาถาอาคม หนูจะเสกให้มันตายห่าซะเดี๋ยวนี้”

เฉลิมชัย “โอ้โห ... มึง อีหนูถ้าใจมึงเร้าร้อนขนาดนี้ ใจมึงเปิดเป็นใจมึงขนาดนี้ ใจมึงเปิดเป็นผู้อื่นไม่พอ ยังเปิดเป็นใจของมึงอีก มึงจงทุกข์อย่างนี้ไปจนวันตาย วิธีแก้หนู เชื่อเถอะ หนูเดินไปเลย ไปหาเขา เดินไปเลย เขาก็จะตกใจมาก ว่าทำไมเดินมาหาเขา แล้วหนูไปบอกเขาว่าทุกอย่างที่ผ่านมา เพื่อโหลิกรรมให้น้อง ขอให้มันมีความสุขกับผัวของพี่ต่อไป”

สาวการบินไทย “ไม่เอา อาจารย์ไม่เอา”

เฉลิมชัย “มึงไม่เอา มึงจงทุกข์ต่อไป สอนมึงได้เท่านี้ นอกนั้นขึ้นอยู่กับสติปัญญาตัวมึงเอง คำพูดไม่กี่คำของมึง แล้วทำให้มึงสบายใจ แล้วโล่ง ถ้ามึงพูดตามที่อาจารย์บอกมึง มึงจะโล่ง ทั้งชีวิต มึงจะมีความสุข กฎมึง ชีวิตมึงเครียดอย่างนี้แล้ว ผัวมึงจะกลับมาหาหมิงเธอ ผัวมึงจะกลับมาหาหมิง ยังหวังว่าผัวมึงจะกลับมาหาหมิงอีกเธอ ห้า มึงยังจะเอาผัวหี้อยู่ ๆ มึงอย่างนี้อีกเธออาจารย์ห้า”

สาวการบินไทย “เออ หนูขอคิดดูก่อน”

เฉลิมชัย “เอจี้ไปคิดดูก่อน ไปนั่งหลับตา แล้วคิดเป็นการบ้าน แล้วทบทวน สิ่งที่อาจารย์พูดกับหนูนะ แล้วหนูลอง แล้ววันหนึ่งอาจารย์อาจจะเห็นหนูมีความสุข ขอให้โชคดี ขอให้มีความสุขตาเห็นธรรมนะ”

เสร็จเรียบร้อยผมไปเมืองจีน ผมไปเมืองจีนไม่กี่วันที่ผ่านมา ที่รับมาก็จะมาพูดกับที่นี้ หลังจากกลับเมืองจีน ผมก็ไปใน lounge เดียวกับวันที่ผมไปเมืองจีน

สาวการบินไทย “สวัสดิ์คะ อาจารย์ค่า หุ้ยยอาจารย์”

เฉลิมชัย “ไม่ต้องบอกอะไรสักอย่างนึงนะ รู้แล้วว่าสำเร็จแล้วใช้ไหม”

สาวการบินไทย “ค่ะ อาจารย์หนูเบิกบาน หนูเบิกบานเลยค่า หนูเบิกบานสบาย หนูมองผัวเก่าหนูสบาย ยิ้มสบาย หนูทำงานมีความสุข หุ้ย..หนูโง่ 3 ปี หนูเครียด ๆ ๆ ๆ โ้อ้ออาจารย์เหมือนยกออกจากอกเลย”

เฉลิมชัย “นี่แหละ หนูจำไว้ ถ้าหนูคิดว่าหนูต้องชนะ นั่นคือความพ่ายแพ้ หนูจงจำไว้ว่า เมื่อหนูยอมแพ้ซะบ้าง หนูคือผู้มีชัยชนะ หนูจำไว้ ดังนั้นหนูจำไว้ค่า ขอโทษเป็นสิ่ง

ที่ดีที่สุด คำโอฬสิกรรมเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ที่จะทำให้เราใจสบาย ศัตรูเป็นสิ่งที่เป็ทุกซ์
ที่สุด คนที่เราไม่ชอบมัน คนที่เราไม่ชอบคนมากที่สุดเยอะที่สุดเราจึงเป็นทุกซ์ที่สุด หนูจำไว้ว่า จงให้
ทุกคนนั้นเป็นความรักของเรา มองทุกคนเป็นความรัก นั่นคือความสุข นั่นคือความสุขอันนี้คือสิ่งที่
ผมประสบความสำเร็จ”

ผมอาจจะพูดแรงดันตรงไปตรงมา แต่มันไปกระทบใจ เป็นการสอนที่ละเอียด จึงทำให้คน
หลายคนเปลี่ยนตัวเองกลับเข้ามาสู่โลกแห่งการรู้จักตัวตนของตัวเองจึงเป็นสุข เห็นไหมสันดาน
มนุษย์มันมี ego มีอัตตา มันจึงต้องรู้สึกถูกต้องอย่างเดียว คือถูกต้องอย่างเดียว ไม่ให้มันแตก มัน
ชั่วอย่างเดียวไม่ชั่ว กับตัวมันก็เหมือนกัน กับลูกมันก็เหมือนกัน มันจะเป็นอย่างนั้นหมด มันจะเป็น
อย่างนั้น ดังนั้นถ้ามนุษย์ต้องการมีความสุขจงวางตัวตน ไม่มีตัวกูของกู เหมือน
อาจารย์พุทธทาสพูด แต่ว่าวิธีการก็อย่างที่ผมบอก ฝึกวิเคราะห์ตัวเอง ตั้งความหวังว่าเรา
ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในอีกกี่ปี ด้วยธรรมะที่เราจะพัฒนาก็คือธรรมชาติในใจ
ของเรา พัฒนาธรรมชาติในใจของเรา รู้ธรรมชาติในใจของเราอย่างละเอียด
นั่นคือสิ่งที่นำไปสู่ความสุข เห็นไหม ชอบคุณอาจารย์มากนะที่ถาม เพราะมันเป็นประโยชน์

สุดท้ายแล้วความสุขก็คือ ตัวเรา ไม่ใช่ผู้อื่น ทุกอย่างอยู่ที่ตัวเรา ถ้าใจของเรานั้นปราบตันหา
ในใจของเราเรียบร้อย เข้าใจตัวเราเองเรียบร้อย เราจึงเข้าใจผู้อื่นอย่างละเอียด เราก็จะมีความสุข
นะครับ วันนี้ขอบคุณทุกท่านนะ ที่ฟังผมอยู่นะฮะ ขอบคุณมาก สวัสดีครับ

นพ.ชเนนทร์ วนาภีรักษ์ (พิธีกร)

การจัดการตัวเองให้ชัดเจน เข้าใจตัวเองอย่างละเอียด ฝึกใจตัวเองสำคัญที่สุดเลย และจะทำ
ให้พวกเราทำงานอย่างมีความสุข ด้วยศิลปะที่อาจารย์ได้ถ่ายทอดให้กับพวกเรานะครับ ขอเสียง
ปรบมือดัง ๆ เป็นการขอบพระคุณอาจารย์อีกครั้งหนึ่งครับ